

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 945

HET GOUD VAN TUBANTIA.

20 cent

Raffles schroefde zoo vlug hij kon met moeite ademend de vleugelmoeren los,
die den helm vasthielden en rukte dien van het hoofd.

NIEUWE SERIE

Het goud van de „Tubantia”.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE GROOTE LAMA HOUDT KRIJGSRAAD.

Niet ver van de Tower staat onder meer oude huizen een zeer eerbiedwaardig gebouw, tenminste uit oudheidkundig oogpunt, dat dateert uit het begin van de zeventiende eeuw. Het moet vroeger een herberg geweest zijn, als het ware in de schaduw gelegen van den machtigen toren, die een van Londens grootste bezienswaardigheden is, in een tijd echter toen de groote stad daar ophield, en de toren een bolwerk moest zijn tot afweer van vijandige troepen.

Dat was in een tijd toen de Engelschman meer in zijn eigen land vocht tegen andere Engelschen, dan op het vaste land. De Schotten bestreden de lieden uit Wales, en onderling waren zij ook weer verdeeld.

Eerbiedwaardig in de echte beteekenis van het woord is het huis echter zelden geweest. Als herberg had het reeds een slechten naam, en volgens de verhalen uit dien tijd, de stoffige, vergeelde processtukken, die nu nog altijd bewaard worden, moet het er bont zijn toegegaan, voor of na een gevecht.

De wijn vloeide er bij stroomen, evenals de dikke, donkere ale, en men was er eigenlijk nooit heel zeker van zijn leven.

De herberg lag destijds juist binnen den stadsmuur, die op een klein stuk na verdwenen is, dat aan de Tower grenst. Uit zijn dakvenster had men het uitzicht over de breede Theems en de dichtbegroeide vlakte — thans een woestijn van huizen, waaraan geen einde schijnt te komen.

De herberg is daarna korten tijd woonhuis geweest, daarop werd het een huis, waar smokkelaars zich verborgen hielden, en het is nog niet zoo lang geleden dat de politie er een inval deed, en er een geheime werkplaats ontdekte, waar men ijverig valsche munten maakte.

Ten tijde waarop dit verhaal een aanvang neemt was het kleine, vervallen huis slechts voor een deel bewoond, hoofdzakelijk door arme lieden, die niet al te veel huur konden betalen.

Gelijkstraats was een uitdragerij, en de eigenaar leende ook wel op onderpand — en tegen

een zoo hooge rente als hij maar durfde berekenen, zonder kans te loopen, met den strengen strafrechter in aanraking te komen. De naam van dezen man was Mozes Beetle. Men zeide dat de politie een oogje op hem hield, daar hij verdacht werd, gestolen goederen te bewaren, ofschoon men hem daarop nimmer had kunnen betrappen, en zeker niet zoolang hij in dit oude huis woonde, dat wil zeggen omstreeks een half jaar.

Veel scheen er in het donkere winkeltje niet om te gaan, maar daar scheen de oude Mozes zich al heel weinig van aan te trekken, want zijn vaal, smal muizengezicht met de kleine, gitzwarte oogjes stond altijd glunder, en men zag hem, als de zon kans zag, in de smalle, morsige straat door te dringen, menigmaal op een houten bankje naast zijn deur zitten, een pijpje rookend.

Het kon dan ook niet anders of de spraakmakende gemeente had hem al spoedig den bijnaam gegeven van „De Rentenier”.

Nu en dan ging er een arm vrouwtje met een schamel pakje onder den arm aarzelend en verlegen het donkere winkeltje binnen, en kwam er dan even later zonder pakje weder uit, met een paar geldstukjes stijf in de hand geklemd, geld dat maar al te dikwijls dadelijk in brood moest worden omgezet, of bestemd was om te verdwijnen in de zak van een ongeduldigen huisheer.

Want zelfs voor krotjes, bijna onbewoonbaar, moet huur worden betaald.

Een enkele keer ontving Mozes wel eens bezoek van heel andere lieden, die er tamelijk goed gekleed uitzagen, soms zelfs wel wat al te elegant, en die tamelijk lang bij hem schenen te blijven.

Dat scheen ook het geval te zijn op dien snikheeten avond, toen de stad hijgde onder een hittegolf, en niemand in zijn huis bleef, die er niet noodzakelijk moest zijn.

Een taxi stond voor het oude huis stil, en twee mannen stapten er uit, en gingen haastig de uitdragerij binnen. Dadelijk daarop reed de taxi weer weg, wier verschijning vrij wat opzien had gebaard in die smalle achterstraat, waar maar hoogst zelden voertuigen van dien aard verschenen. Des te meer vrachtauto's en handkarren zag men er voorbij gaan, op weg naar de dokken.

Mozes Beetle zat ditmaal niet naast zijn deur, zooals men had kunnen verwachten, maar bevond zich achter zijn toonbank.

Het winkeltje was zeer spaarzaam verlicht

met een enkel gasvlammetje. Maar dat was dan ook zoo aangebracht, dat iedereen die binnen trad er voor een kort oogenblik helder door werd belicht.

De scherpe muizenogjes van den rentenier vestigden zich onderzoekend op de twee mannen, en zoodra de deur achter hen was dichtgegaan zeide hij zacht :

— Maak maar voort, en laat hem vooral niet wachten, want daar is hij niet op gesteld. Ruben en Fatty zijn er al.

De beide bezoekers knikten stom, en het volgende oogenblik waren zij reeds weer verdwenen door een andere deur, recht tegenover de straatdeur gelegen.

Zij kwamen aldus in een stikdonkere gang, maar zij moesten er den weg weten, want achter elkander, met een hand tastend langs den wand gingen zij tamelijk snel voorwaarts, totdat de eerste man een soort van waarschuwend gebrom liet hooren en stil stond.

Hij knipte een zaklamp aan, en bracht zijn mond voor een opening in den muur, zooals men die wel eens ziet aangebracht naast straatdeuren, en die in verbinding staan met een spreekbuis, ten behoeve van slaggers, bakkers, en andere leveranciers. Hier ontbrak echter het koperen roostertje, dat meestal de openingen van de spreekbuizen afdekt.

De man sprak een paar woorden in de opening met zijn mond er boven op, en die klonken als een wachtwoord.

Vervolgens richtte hij het licht van zijn lamp op den vloer voor zijn voeten.

Het was een houten vloer, en onbedekt.

Een oogenblik daarna zeide hij ongeduldig :

— Wat is er met Mozes ? De oude man zal toch niet zitten te slapen ?

Hij wilde juist opnieuw zijn mond voor de ronde opening brengen, toen de vloer in beweging leek te komen.

Langzaam schoot een klein deel van de planken onder den zijmuur weg met een zacht knarsend geraas, en een vierkant gat werd zichtbaar, waarvan iedere zijde omstreeks een halven meter mat.

Zonder zich te bedenken stapte de eerste man, die de spreekbuis gebruikt had op de bovenste trede van een zeer steile trap, die blijkens de kleur van het hout en de scherpe kanten van de treden nog zeer weinig gebruikt was.

De trap was bijna vier meter hoog, en voerde naar een kelderruimte waar het muf rook naar grondwater en allerlei afval. De grond was bedekt met roode, vierkante steenen, en die

waren blijkbaar heel wat ouder dan de trap.

Daglicht kon er in deze kelder nooit doordringen, want een venster was er niet. In een der muren echter bevond zich een zeer lage deur, of liever een soort van ijzeren schuif, die bijzonder veel geleek op de afsluitingen, die men in vele dierentuinen in de roofdiergalerij aangebracht ziet tusschen de dag- en nachthokken der bewoners.

Ook deze schuif, rond van boven, kon op en neer glijden tusschen twee sponningen.

De schuif was al even nieuw als de trap en dat was stellig ook het geval met de elektrische drukknop, die zich op een paar centimeters er naast bevond, en waarop de man met de lantaren aanstonds drukte terwijl hij bromde :

— Wat een voorzorgen ! Alsof iemand op de gedachte zou komen, ons hier te zoeken !

— Mijn waarde, de Grootte Lama weet ook wel wat hij doet, zeide zijn metgezel op kalmen toon. Hij kent ons nog niet zoo heel lang, en hij heeft gelijk dat hij zijn voorzorgen neemt.

— Intusschen legt hij alles in de handen van Mozes, die het luik in beweging moet brengen, en zelfs deze ijzeren schuif moet openen.

— Daarin ligt juist zijn kracht. Ik vind het juist bijzonder slim, dat hij alles in één hand heeft geconcentreerd ! Als wij zelve ook die dingen konden openen, waren er al drie, die den weg naar den Tower zouden kunnen vinden, voeg er nog Ruben en Fatty bij, dat is vijf, en dus vier teveel ! Neen, ik geloof dat de Grootte Lama juist de man is, in staat om ons Shydrift en Nicolson te doen vergeten.

— Die zijn slecht geeindigd, Jake ! Aan de galg !

— Ik ontken het niet, Jim, en ik weet ook wel wie het hun aandeel ! Maar deze nieuwe chef zal voor een zekeren grooten avonturier toch al te sterk blijken !

— Ik mag het lijden ! zeide de ander droogjes. Daar gaat de deur open !

Inderdaad begon de zware, ijzeren schuif te rijzen, opgetrokken aan een snoer, dat hoog tegen de zoldering over een katrol liep, en in den muur verdween. Tot dien tijd hadden twee sterke, stalen klampen de schuif onwrikbaar op haar plaats gehouden.

De twee mannen wachtten zwijgend, tot dat de schuif hoog genoeg gestegen was, en gingen toen diep bukkend door de smalle opening.

Zij moesten zich daarbij reppen, want nauwelijks waren zij aan de andere zijde of de schuif zakte snel weer, veel vlugger dan zij was opgetrokken.

Opnieuw was de zaklamp onmisbaar, want de twee mannen bevonden zich aan het begin van een stikdonkere gang.

Zij was blijkbaar zeer oud, tamelijk hoog, zoodat zelfs een man van zes voet er recht op in kon loopen, en met een rond verwulf. De vloer was van vastgestampte aarde, en kurkdroog. Vocht scheen er niet door deze dikke muren te kunnen dringen.

De gang beschreef een flauwen bocht, daalde een weinig, en rees opnieuw, en wel vijf minuten konden de mannen haar volgen zonder op eenige hinderpalen te stuiten, totdat tenslotte een zware, met ijzer beslagen deur hen tegenhield.

Misschien wisten zij het, en misschien ook niet, dat zij al dien tijd geloopt hadden dwars door een der oude, meterdikke stadswallen heen, die nog waren overgebleven naast de Tower, en dat zij slechts eenzelfde gang gevolgd hadden, die in de woelige middeleeuwen de boogschutters en de hellebaardiers volgden, als zij een onverhoedschen aanval moesten afslaan !

Waarschijnlijk wisten zij evenmin dat die met ijzer beslagen deur toegang gaf tot een oud wachtlokaal voor de bezetting.

De deur stond op een kier, zij trokken haar verder open, en stonden in een ronde kamer, die duidelijk bewees, dat zij zich in een der talrijke torens van de oude vesting bevonden.

Het vertrek was bijna acht meter in doorsnede, en veel hooger van verdieping. Slechts flauwtjes kon men de zwartberookte balken zien van de zoldering.

Er was nog wat over van een haardstede, en er moest ook nog een tweede deur geweest zijn, maar die was stevig dichtgemetseld met steenen, van veel jongeren datum dan de zware, ruw behouwen blokken van grijzen steen, met waaruit de toren was opgetrokken.

Een vierkante tafel in het midden en een zestal stoelen maakten het geheele meubilair uit.

Zelfs overdag zou hier nooit meer dan een flauw sprankje licht doordringen, want de smalle vensters drie in getal, waren wel vier meters van den grond, en gesloten met stevige luiken.

Het was een van de torens van de oude vesting, die men heeft afgesloten, ten eerste omdat hun binnenste voor de bezoekers weinig merkwaardigs oplevert, en ten tweede omdat het gevaar niet denkbeeldig was, dat een sluwe insluiper van dat torenvertrek uit des nachts andere gedeelten van de Tower zou weten te bereiken, die gevuld waren met kunstschaten.

Daarom was de verbindingsdeur niet alleen dichtgemetseld, maar aan den anderen kant van die betonnen plaat ter dikte van een halven meter voorzien!

Aan de tafel zaten reeds twee zwijgende mannen, die nauwelijks opkeken toen de andere binnen traden. De een, een vrij zwaarlijvig man, die dus zeker Fatty was, droeg een smoking, de ander, Ruben, was in een uitstekend gesneden rok gekleed. Beiden zagen eruit alsof zij zoeven een dure rang van den schouwburg hadden verlaten.

— Net bijtijds jongens, zeide Fatty met een grijns. We hebben geen halve minuut meer, en je weet dat hij een man van de klok is! Hij zal wel aanstonds hier zijn. Ga van het luik af, Jake.

Bijna op hetzelfde oogenblik klonk een zeer zacht geraas onder den vloer, en vlak naast de dichtgemetselde deur opende zich een vrij groot luik, en tezelfder tijd vervulde een helder licht het torenvertrek, en bestraalde de vier mannen, die allen waren opgerezen, en die met hun oogen knipten, half verblind door den fellen schijn.

De bron van dat licht kwam hooger, door het luik, en men wist dat er een vijfde man in het vertrek was gekomen, ofschoon men dat nauwelijks had kunnen zien, daar hij de sterke looplamp voor zich uithield, en er van zijn gedaante dus bijna niets te zien viel.

Toen klonk er een scherpe, bevelende stem, die zeide:

— Ga zitten.

De vier mannen namen plaats. De man die zoeven gekomen was plaatste de lantaren op den vloer, temperde het licht, en ging zelf zitten op den vijfden stoel. Men kon hem nu flauwtjes onderscheiden. Hij was een vrij groot man, in avondcostuum gekleed met goed verzorgde handen, maar van zijn gezicht was niets te zien, evenmin als van zijn haar, want zijn hoofd was omgeven door een soort van kap van vuurroode zijde, door twee kleine oogaten kon de man zien, zonder dat men zelfs iets van hem zag.

Na een korte poos begon de scherpe stem weer:

— Ik heb jullie hier ontboden, om een nieuwe zaak te bespreken. De vorige, die van Sir Andrew Bradsley is volkomen mislukt. Het is nutteloos om dat te ontkennen. Ik geloof ook wel te weten, wie de man was, die ons den voet heeft dwarsgezet, en ons de millioenen van dien ouden dwaas heeft doen misloopen. Jij was bij de zaak betrokken, Tom Spike. Je zult wel wat wraakzuchtig zijn?

De oogen van Fatty begonnen boosaardig te fonkelen, en hij gromde:

— Als ik den grooten kerel nog eens tegen kom, die mij bijna in handen van de politie had gespeeld, dan sla ik hem de hersens in. Ik ben den dans maar ternauwernood ontsprongen.

— Er zal zich wel een gelegenheid voordoen, om wraak te nemen, Spike! Ik zelf heb gezworen dat ik den man zou straffen, die mij heeft durven honen. Maar voor het oogenblik hebben wij dingen te doen die nog gewichtiger zijn. Luistert allen goed, want ik vind het onaangenaam, mijn instructies te moeten herhalen.

— Groote Lama, wij luisteren, zeide, met eenige plechtigheid, Ruben, die het meest te zeggen scheen te hebben.

De gemaskerde man liet even zijn blikken over de vier tegenover hem gaan, en hernam toen:

— Het is jullie natuurlijk allen bekend dat er op dit oogenblik een onderzoek wordt ingesteld naar de juiste ligging van de „Tubantia”, het groote, Hollandsche schip, dat voor Zeebrugge tijdens den oorlog is getorpedeerd, en dat onder zijn lading omstreeks twaalf millioen mark Duitsch goud had. Het kan ook niet voor jullie verborgen zijn gebleven, tenminste als jullie kranten lezen, dat een Engelsch bergingsvaartuig, de „Reclaimer”, reeds onderweg is naar het gezonken wrak, en dat duikers reeds een voorloopig onderzoek hebben ingesteld. Met een gunstig resultaat, naar men zegt. Trouwens — wij Engelschen ondernemen zulke dingen niet, als wij niet op een hechten grondslag kunnen bouwen. Ik ken een paar mannen van de „Reclaimer”. Het staat vast dat er goud in de „Tubantia” zit, al is het misschien geen twaalf millioen Mark. Dat geld moeten wij hebben, gedeeltelijk als het moet, in zijn geheel, als het kan!

Er viel een stilte, en de vier mannen keken elkander een weinig schichtig en twijfelend aan.

Zij werkten nu omstreeks een half jaar samen met dezen geheimzinnigen chef, die zeerschrander stoutmoedig en zonder een spoortje geweten bleek te zijn. Toch had hij tot dusverre alles weten te vermijden wat op ruw geweld leek. Een paar malen had hij een goeden slag weten te slaan, en op zijn aanwijzingen en instructies hadden zijn helpers reeds heel wat geld binnengehaald.

Nog nooit echter had men een rijk man op straat overvallen, om hem een onnoozele portefeuille met geld te ontrooven, nog nooit was er een inbraak gepleegd. Misschien kwam dat

later nog, maar voor het oogenblik scheen de „Groote Lama“ — dit was de titel dien hij zich zelf gegeven had — te volstaan met zeer schrandere gedachte oplichterijen, wisselvervalschingen, juweelendiefstallen, erfenisjachten en andere zaken, waarbij het meer op slimheid dan

op ruwe kracht aankwam.

Eenige van die ondernemingen waren schitterend geslaagd — de laatste, de erfenisroof ten nadeele van Sir Andrew Bradsley was een jammerlijke mislukking geworden.

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud

De DUBEC No. 3 in roode verpakking bestaan sedert 1900 jaar

HOOFDSTUK II.

HOE RAFFLES ER ACHTER KWAM.

Het was drukkend warm, en er stond bijna geen wind, den volgenden dag, toen een duikboot van zeer kleine afmetingen, nauwelijks twaalf meter lang, en van een vorm, die tamelijk sterk afweek van de bekende gedaante, welke de nieuwerwetsche oorlogsduikbooten vertoonen, met vrij groote snelheid over de grijze golven van het Kanaal, voortschoot in de richting van de Belgische Kust.

Het vaartuig was donkergrijs geschilderd, en op een afstand van meer dan vijftig meters reeds bijna niet meer te onderscheiden van de golven die het omspoelden.

Zijn aanwezigheid werd dan ook alleen maar verraden, nu het aan de oppervlakte voer, door een lange streep wit schuim, dat fonkelde in de stralen van de zon.

Het smalle dek was maar weinig afgeplat, en als een autoband geribd, opdat de voet er meer houvast op zou hebben.

In het midden bevond zich een rond luik, maar een ingangstoren, zooals op de marinevaartuigen, was niet te zien. Het luik stak nauwelijks eenige centimeters boven het smalle dek uit.

Dit kon slechts tengevolge hebben, dat de zonderlinge duikboot aan zeer weinig water genoeg had. Men zou zich kunnen voorstellen dat een diepte van twee meter ruimschoots voldoende was om haar geheel aan het oog te onttrekken.

Nu opende zich dit ronde luik langzaam, en een blozend groot hoofd kwam te voorschijn, keek eens rond, en daarop zeide een opgeruimde stem, naar beneden sprekend :

— Er is volstrekt niets te zien, Mylord, en mij dunkt dat de lucht wel wat ververscht kan worden, zonder dat men ons in het vizier zal krijgen.

— Gelukkig, want het begint daar beneden wat onaangenaam te worden, nu onze zuurstofcylinders bijna uitgeput raken.

— En een er van is lek geslagen, en het was een groot geluk dat wij dat juist bijtijds bemerkten hebben, mylord, zeide de man met het

ronde, blozende gezicht weer.

Hij heesch zich wat verder uit de opening, trok zijn beenen op het dek, zoog met volle teugen de frissche zeelucht in, en schoof toen terzijde om plaats te maken voor een man met gebruint gelaat en onderzoekende, grijze oogen, die nu en dan een eigenaardige, loerende uitdrukking konden aannemen, terwijl hij spiedend om zich heen zag.

Deze man was John Raffles, de groote avonturier, en de reus die plaats voor hem had gemaakt, was zijn trouwe helper en chauffeur James Henderson.

Maar nog iemand anders kwam zijn hoofd door de opening steken, en snoof gretig de zilte lucht op, die door de vaart werd veroorzaakt.

Hij had een jongensachtig gezicht, waarin heldere blauwe oogen schitterden.

Het was Charles Brand, de vrouwde van John Raffles, de onafscheidelijke makker bij alle gevaarlijke avonturen.

— Waar zijn wij hier ergens ? vroeg hij.

— Wel, ik taxeer dat wij nauwelijks veertig mijlen van Zeebrugge kunnen zijn, antwoordde Raffles, turend naar een ver zeil, hoog in het Noorden, en waarschijnlijk van een visscherspink.

— Wij zullen die dwaze onderneming nu wel opgeven ?

— Hoe zoo ? Omdat onze zuurstofvoorraad is uitgeput ? Dat zou al een zeer zwak motief zijn ! Een kwartier naar de oppervlakte met open luik, zal ons frissche lucht in overvloed verschaffen, en daarop kunnen wij gemakkelijk, ook zonder gebruik te maken van de zuurstofcylinders, een paar uur teren, en waarom is de onderneming dwaas ?

— Wel, omdat het natuurlijk maar een praatje is, dat er zich goud bevindt in het wrak van de „Tubantia” !

— Maar als het een praatje is, Brand, waarom gaat dan de „Reclaimer” er op af ?

— Wel, om vast te stellen, of er iets te halen valt !

— Nu, ik verlang niets anders te doen! Waarom is mijn onderneming dwaas, en die van de bergingsmaatschappij, die de „Reclaimer“ uitzond het puikje van gezond verstand?

— Ja, daar vang je me bijna! zeide Brand verlegen. Maar zie je, een bergingsmaatschappij kan het risico aanvaarden!

— Ik zie niet in waarom ik het ook niet zou kunnen! Wat beteekent het heelemaal voor ons? Het is een uitstapje en niets meer!

— Wat dat aangaat — daarvan ben ik nog niet zoo zeker! zeide Brand hoofdschuddend, nog altijd beneden staande, omdat hij het kleine stuurrad hanteerde, maar met zijn gezicht vlak onder het luik. Het zal niet eens zoo gemakkelijk zijn, het wrak te naderen — en gevaarlijk is het misschien ook! Nu spreek ik nog niet eens van de kans, dat de opvarenden van de „Reclaimer“ ons te zien zullen krijgen!

— Wij zullen ons zoo goed mogelijk verborgen houden, Brand. Komaan weg met die muizenissen. Je wordt zwartgallig, mijn waarde! Het heeft wezenlijk niets om het lijf. Ik wil mij volstrekt overtuigen of de dagbladberichten ons maar wat op de mouw hebben gespeld of niet. Hoe is de lucht nu beneden?

— Op deze plek fijn! Maar ik weet niet hoe het in de afgelegen hoeken en gaten zal zijn!

— Dan zullen wij nog wat boven blijven, totdat de nadering van de Belgische kust dit te gevaarlijk maakt. Het is daar dikwijls zeer druk, vooral om dezen tijd van het jaar.

— Zeg mij eens eerlijk, Edward — geloof jij zelf aan de mogelijkheid dat er Duitsch goud was aan boord van het groote Hollandsche schip, dat de Duitschers in den oorlog getorpedeerd hebben?

— Waarom zou het niet mogelijk zijn? Ik geloof er wel degelijk aan!

— Maar zouden de Duitschers hun eigen schip met geld naar den kelder zenden?

— Geld had destijds geen waarde, Brand, evenmin als een menschenleven, zeide Raffles kort af. Staal had waarde, en steenkool, en de rest kwam er niets op aan. Dat neutrale schip had zich niet gestoord aan de bevelen der Duitschers, en het moest verdwijnen, ook al bevonder zich geen grein contrabande aan boord. In ieder geval zullen wij het spoedig genoeg weten.

Een tijdlang bleef het stil. Men hoorde niets dan het regelmatig brommen van den krachtigen motor, en het schuren van het water langs de stalen romp van de „Bruinvisch“.

Nog twintig minuten kon men doorvaren,

zonder de geringste kans op gevaar, maar toen werd het toch weer noodzakelijk, zich te verborgen voor een groote mailboot, die dwars het Kanaal overstak.

Het luik ging dicht, en sloot de drie mannen weer van de buitenwereld af, terwijl de „Bruinvisch“ eenige decimeters onder water dook, en het groote, snel naderende schip ontweek.

Wat verder kwam zij weer boven en opnieuw werd het luik geopend. Raffles wilde zooveel mogelijk frissche lucht verzamelen, voor hij een onderzoek instelde naar het wrak.

Na een paar uren echter moest Raffles voor goed zijn wonderbaarlijk schip onder de oppervlakte doen verdwijnen, want het werd nu zeer druk druk van allerlei vaartuigen, visschers pinken, plezierjachten uit Ostende, motorbootjes uit Heijst en andere vaartuigen.

Maar toen ook reeds kon Raffles door zijn kijker zeer duidelijk het bergingsvaartuig zien, zwart geschilderd, met twee schoorsteen, en dat vrij hoog op het water lag. Het lag onbeweeglijk stil, en slechts flauwe rookwolkjes kronkelden uit een van de pijpen omhoog.

Raffles gaf een paar korte bevelen, en het ronde luik werd stevig gesloten.

Brand zuchtte even, want hij wist wel dat het nu in de eerste uren niet weer zou opengaan, en dan zou de lucht in de kleine ruimte niet heel goed meer om in te ademen zijn!

Raffles had plaats genomen naast het kleine schakelbord, en hield het oog gevestigd op het kijkglas van onbreekbaar kwarts, dat in den scherpen voorstevén was aangebracht, een weinig voorbij het luik.

Dat kijkglas veroorloofde op een diepte van niet meer dan twee of hoogstens drie meter en bij helderen zonneshijn nog om zonder hulpmiddel de omgeving te kunnen waarnemen. Daalde de duikboot echter dieper — en zij kon ongestraft op bijna vijftig meters gaan, — dan werd het noodig, het zeer krachtige zoeklicht in werking te stellen.

Voorloopig echter kon Raffles zeer duidelijk tot op een afstand van ongeveer zestig meters waarnemen wat er onder de oppervlakte was en voorviel.

De diepte kon hier omstreeks 100 meter bedragen, maar nam tamelijk snel af, bij het naderen van de kust.

Een kwartier later liet Raffles weer een kort bevel hooren, en draaide aan een kleinen, koperen hefboom. De pompen werkten, zee-water stroomde in de tanks, en de „Bruinvisch“ zonk nog een meter.

Tegelijkertijd ging zij heel voorzichtig en als tastend voorwaarts.

Brand keek door het kijkglas. Vaag zag hij een donkere massa, op een afstand van ongeveer tachtig meter, volgens zijn schatting.

— Is dat het wrak ? vroeg hij opgewonden, nu zelf ook aangestoken door de begeerte om dat groote schip te doorzoeken als het kon.

— Neen, wat je daar ziet, Brand, is de kiel van de „Reclaimer”. Het wrak ligt een paar vademen meer naar rechts. De plek is trouwens vrij nauwkeurig bekend, op dit oogenblik. Het is hier echter nog tamelijk diep, en ongemakken voor de oepvaart heeft de „Tubantia” bij mijn weten nog niet opgeleverd.

Op dat oogenblik zwaaide de „Bruinvisch” een weinig naar stuurboord, en Brand slaakte een kreet.

Hij had zoeven een lichtflikkering opgemerkt, en dat kon onmogelijk zonlicht zijn.

— Wat is dat ? riep hij uit.

— Waarschijnlijk gaan zij aan het werk, of houden er juist mee op, gaf Raffles ten antwoord. Wij zullen het spoedig genoeg zien. Voor het oogenblik durf ik niet verder gaan, want ik wil niet, dat wij gezien worden.

— Zouden er duikers aan het werk zijn ?

— Ja, ik denk dat zij die sterke lampen gebruiken, waarvan je het schijnsel zag. Het schip ligt zeker zoo diep, dat zij bij het daglicht alleen niet voldoende kunnen onderscheiden.

Er werd nog even gewacht, en toen er niets meer te zien viel, zeide Raffles op korten toon :

— Wij gaan naar het wrak ! Maak alles gereed, James !

Terwijl de „Bruinvisch” heel langzaam nog wat opvoer in de richting van de kust, maakte Henderson haastig alles in orde voor de onderneming.

Hij legde de duikerpakken gereed van dun, maar zeer sterk buffelleider, dat met gummi gevoerd was, en den lichten helm, een vinding van Raffles, die volkomen waterdicht op het pak sloot, en toch allerlei bewegingen met het hoofd en met de romp toeliet. Polzen en enkels waren waterdicht afgesloten, met gummibanden, en op den rug zouden Raffles en Brand een paar reservoirs mede voeren, met voldoende samengeperste lucht om een uur onder water te kunnen blijven. De verbindingsbuis was gemaakt van gewapend gummi en zeer sterk. Deze inrichting had het groote voordeel dat de duikers zich onafhankelijk konden bewegen, en niet door een lange, en zeer zware luchtbuis verbonden waren aan het schip.

Raffles en Brand ontdeden zich vervolgens van hun bovenkleederen, trokken het klaargelegde duikerpak aan, deden de met lood bezwaarde schoenen aan hun voeten, en waren nu gereed om de duikboot te verlaten, die onbeweeglijk dreef op een diepte van vijftien meter onder de oppervlakte.

De inrichting hiertoe was vrij eenvoudig. Het was niets anders dan een soort van schutkamer aan de achterzijde van het schip, terzijde van het roer. Dit smalle hokje, waarin juist twee menschen bij elkaar konden staan, had een stalen deur naar buiten en een die in verbinding stond met de machinekamer. Beiden konden volmaakt hermetisch worden afgesloten. Door middel van een pomp kon dit hokje worden gevuld met water en weer leeg gemaakt. Er bevond zich een ladder van staaldraad in, klein opgerold, en verder was het mogelijk, den man die achter moest blijven een sein te geven, door aan een kleine, stalen ring te trekken, die zich in den wand bevond.

— Hoe lang denkt gij weg te blijven, Mylord ?

— Een uur James. Blijf nauwkeurig op dezelfde plek, voor zoover het getij dat mogelijk maakt. Geef acht op het sein.

Raffles en Brand overtuigden zich nog eens dat zij de werktuigen die zij misschien noodig hebben, in een lederen tasch aan hun gordel hadden, en traden toen het stalen kamertje binnen, waarvan Henderson de deur zorgvuldig achter hen sloot.

Zij plaatsten dadelijk hun helm op het hoofd en maakten ze vast, want reeds ging het kleine schuifje in de buitendeur open, en het zeewater spoot met kracht naar binnen, juist boven hun hoofd, en begon vrij snel het schutkamertje te vullen. Binnen weinige minuten was het geheel vol water, en nu pas konden zij den hevigen druk overwinnen, die het water op de stalen buitendeur had uitgeoefend, en ze openen, omdat de druk binnen en buiten nu volmaakt in evenwicht was.

Raffles haakte den stalen touwladder in de daarvoor bestemde oogen, vastgeklonken aan wat men den drempel zou kunnen noemen, en zag dat hij gemakkelijk den zeebodem kon bereiken, die hier zandig was, zonder de minste oneffenheid.

Brand volgde hem, en zij wendden hunne blikken onmiddellijk naar een vormelooze, reusachtige gedaante rechts van hen.

Wat zij zagen was het wrak van de ramp-

zalige „Tubantia”, het fraaie, Hollandsche Mailschip.

Onder het zinken was het gekanteld, en het wrak lag op een zijde. Met den eersten oogopslag was te zien, dat het zich diep in het zand had gewoeld, wel bijna voor de helft, en dat de Zuidwester stormen het ieder jaar wat dieper zouden begraven, totdat het tenslotte zoo goed als onzichtbaar zou zijn geworden.

Een weinig verder was onduidelijk de kiel te zien van de „Reclaimer”, en het leek alsof het schip zich langzaam en als met tegenzin verwijderde. Waarschijnlijk was het werk voor dien dag gedaan, of de duikers moesten rust hebben — het duiken is een zeer inspannende, afmattende arbeid.

Behoedzaam gingen de twee mannen op het wrak toe, niet gehinderd door pompslangen en ophaaltouwen en Brand voelde een schok door zich heengaan, toen hij daar het trotsche zeekasteel zag ten offer gevallen aan de booze geesten van den oorlog.

Het dek bleek bijna rechtstandig uit den zeebodem op te rijzen, en in den aanvang leek het onmogelijk, het te beklimmen.

Maar Raffles wees met een veelzeggend gebaar op een paar lange ladders die er tegen aan waren gezet, en die stellig gebruikt waren door de duikers bij hun werk.

Een daarvan voerde door een der luiken binnen in het groote schip, en half op den tast begonnen zij een onderzoek, dat niet het minste resultaat opleverde.

In het ruim waren talrijke balen en kisten, die schots en scheef dooreenlagen, maar het was wel duidelijk dat geen van alle goud bevatten, noch gemunt, noch in staven.

Zij wisten ook de hut van den scheepsadministrateur te vinden, waarvan de deur met geweld moest worden geopend, en daar vond Raffles inderdaad een ijzeren kistje, dat er tamelijk veel belovend uitzag en dat hij voor alle zekerheid met het hengsel aan zijn lederen gordel vastbond.

Maar dat was dan ook alles wat zij aan mogelijke waarde vonden! De lucht in het reservoir begon uitgeput te raken en zij begonnen den terugweg, toen Raffles zijn hand op den arm van Brand legde, en hem daarop snel neertrok achter of liever onder den scherpen boeg van het schip. Hij wees met de vrije hand omhoog, en Brand zag tot zijn verbazing en ontsteltenis hoe twee duikers langzaam kwamen neerzakken op den romp van het schip. Blijkbaar werd het werk dus weer hervat.

Zoo snel zij konden verwijderden de twee mannen zich van het wrak, en liepen onder den zwaren druk van het water terug tot het benedeneinde van den stalen ladder. Zij klommen haastig naar boven, een weinig misselijk en duizelig door het gebrek aan lucht, trokken de ladder in, sloten zoo vlug zij konden de buitenste deur, en daarop gaf Raffles het sein door aan den stalen ring te trekken.

Onmiddellijk begonnen de pompen met kracht te werken, en onder den druk van de kostbare lucht die daarvoor gebruikt moest worden, werd het water weder weggeperst door de stalen schuif, die zich automatisch sloot nadat het schutkamertje weer van water ontdaan was.

Reeds veel eerder hadden de twee mannen hun helm afgezet, en zogen diep de kostelijke lucht in, die met groote kracht binnendrong.

Even later stonden zij weer binnen in het schip, en ontdeden zich van hun duikerkleeding.

Maar reeds had Raffles het bevel gegeven, om zoo spoedig mogelijk de plek te verlaten, en daarna naar de oppervlakte te gaan, want de lucht in het kleine schip was weder bijna verbruikt, en men voelde zwaar het gemis aan voldoende zuurstof.

Op een veiligen afstand van de „Reclaimer” kwam de „Bruinvisch” boven, en onmiddellijk werd het luik geopend, en weer stroomde verse lucht levenwekkend naar binnen.

Toen pas zeide Raffles :

— Ik vrees dat dit op een teleurstelling zal uitloopen, Brand! Het zou mij niets verwonderen dat het goud, indien het er geweest is, reeds onder een meterdikke laag zand is bedolven, en het zal een fortuin kosten, het weer aan den dag te brengen! En toch is men aan boord van de „Reclaimer” hard aan het werk — zie maar eens!

Brand had een kijker genomen, en stak voorzichtig zijn hoofd buiten het luik. Hij tuurde even door het voortreffelijke instrument en zeide toen :

— Zij zwoegen als pakpaarden! Misschien hebben zij meer succes dan wij! Wil je niet zien wat er in het kistje zit?

— Daarvoor is nog tijd genoeg als we in Londen terug zijn! Wat is dat daar voor een schip?

Brand draaide het hoofd in de aangeduide richting, terwijl de „Bruinvisch” snel den terugtocht aanvaarde, en zei :

— Ik zie volstrekt niets! Jij hebt oogen als

een paar verrekiijkers ! Stil eens — nu gaat het beter !

Hij had de Zeiss weer voor de oogen gebracht, tuurde er even door, en vervolgde :

— Het is een zeer snelle motorboot, maar den naam kan ik niet onderscheiden. Maar nu matigt ze haar vaart, en schijnt besluiteloos, wat te doen.

— Nu, ik ben niet besluiteloos, Brand ! Wij zullen maar terugkeeren. Maar met het vaste voornemen, terug te komen, zoodra de bladen eenig succes melden ! Ik zie niet in waarom die bergingsmaatschappij alles zou moeten hebben !

Intusschen hadden de twee booten, de duikboot en de motorboot den afstand tusschen hen beiden aanzienlijk verminderd. Raffles wilde

reeds bevel geven, om voor alle zekerheid te duiken, toen hij zijn oogen half dichtkneep, Brand den kijker uit de hand nam, ze voor zijn oogen zette, en naar het dek van de motorboot tuurde, met alleen zijn hoofd boven het luik uit. Na een minuut ongeveer liet hij den kijker zakken, en zeide snel en kortaf gebeten :

— Naar beneden, James ! Dat was een zeer zonderlinge ontmoeting, Brand ! Er schijnen nog meer kapers op de kust te zijn. Weet je wie die dikke man was op de voorplecht ? Raad er maar niet naar — het was Fatty, de rechterhand van den „Grooten Lama“ ! Het goud delven is voorloopig mislukt — maar nu heb ik toch misschien een middel, om dien geheimzinnigen bandiet terug te vinden !

Wilt U Uw vriend of U zelven
een welkom geschenk geven, koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK III.

NAAR LONDEN TERUG.

De dag ging traag voorbij.

De „Bruinvisch” bleef bijna voortdurend op dezelfde plaats drijven, nu eens onder water, dan weder met het dek een paar centimeter boven de golven, maar steeds op een veiligen afstand van de beide schepen.

Omstreeks twee uur in den middag had de „Reclaimer” de ankers geheschen, en was langzaam weggestoomd, in de richting van Zeebrugge, waarvan de huizen en de duinen juist even te zien waren.

De donkergrijs geschilderde motorboot naderde nu voorzichtig op haar beurt, en ging voor anker, ongeveer op de plek, welke de „Reclaimer” juist verlaten had.

Niet zoodra had Raffles dit gemerkt of hij liet de „Bruinvisch” duiken, ongeveer een meter onder water, en wachtte geduldig.

Door het kijkgat kon men vrij goed waarnemen, wat er daarginds geschiedde.

Na een kwartier ongeveer daalden er twee logge gedaanten af, juist op de goede plek, boven het wrak van de „Tubantia”.

Brand, die strak door het kijkglas had gekeken, zeide hoofdschuddend:

— Ik kan mij nog niet voorstellen dat het werk is van de „Groote Lama”!

— Zekerheid heb ik evenmin Brand, antwoordde Raffles, maar in ieder geval doet een van zijn mannen mee, en mijnheer Fatty is, voor zoover ik weet, geen rijkard. Nu moet je wel bedenken, dat het uitrusten van zulk een schip en de aanschaffing van duikerpakken en wat er verder noodig is, veel geld kost. Alleen een man die daarover beschikt, kan het wagen, een goed uitgerust bergingsschip de loef af te steken. Voeg het een bij het ander, en erken dan, dat de kans althans groot is, dat die dikke schelm, die den dans juist ontsprongen schijnt te zijn, bij ons laatste avontuur ook ditmaal wel zal handelen op bevel van dien geheimzinnigen, nieuwen bendeleider. In ieder geval zal ik het onderzoeken, want de zaak is voor mij van groot gewicht. De „Groote Lama” zal wel niet met de vriendelijkste gevoelens tegenover mij bezielde zijn. Hij heeft er dan ook alle reden toe.

— Ik hoopte dat wij wat rust zouden hebben, na het einde van Shydrift, Nicolson en Fox, zeide Brand op een toon van verbittering. Maar ik schijn mij te hebben vergist. Het ras is onuitroeibaar, naar het schijnt!

— Helaas, dat moet ik bevestigen, Brand! Het is niet te verdelgen, evenmin als dat van de sprinkhanen! Altijd zal er weer een man opstaan, die zich geroepen voelt, aan het hoofd te staan van de gevaarlijkste bandieten, maar daarbij zelf achter de schermen te blijven. Hij geeft als het ware het werkkapitaal, en verder geeft hij zijn verstand, zijn zeer groote kennis van de menschelijke natuur — en zijn onbeperkte connecties! Zoo staat het voor mij vast, dat de „Groote Lama” op de een of andere wijze reeds kennis droeg van de voornemens der bergingsmaatschappij om naar het goud te zoeken, voor daarvan nog een woord van in de bladen had gestaan! Hij wist het eerder dan wij, dat is zeker, want hij is nu reeds aan den gang, en zijn toebereidselen moeten veel langer hebben geduurd dan de onze. Wat wil dat zeggen, Brand? Het wil zeggen, dat wij er een zeer gevaarlijken tegenstander bij hebben gekregen! Voor mij is een man met een mes of een revolver lang niet zoo erg te duchten als een man met een flinke dosis hersens! Als de boosheid ook nog schrander is — wee dan den zwakkere! Maar zie eens, zij zijn daar beneden al druk bezig! Vermoedelijk zullen zij evenmin iets vinden als de opvarenden van de „Reclaimer”.

Daar bij het wrak was het thans lichter geworden. Ieder van de beide duikers had een zeer krachtig zoeklicht bij zich, voor zijn borst opgehangen, en dat gevoed werd door een waterdichten, electrischen kabel, zoo dun dat hij niet hinderlijk was bij de bewegingen van de twee mannen. Toch kon het niet anders of die draad moest lastig zijn, bij het binnen klimmen van dekluisen, en het klauteren over allerlei overblijfselen.

Het duurde bijna anderhalf uur, voor de beide duikers hun onderzoek beëindigd hadden, en toen werden zij opgetrokken met een snelheid, die veel te denken gaf. Waarschijnlijk

was er onraad in aantocht, en vond de gezagvoerder van de „Spider“ — zoo bleek de naam te zijn van de motorboot — het geraden, de plek te verlaten.

Men maakte daarboven zulk een haast dat Raffles en Brand duidelijk konden zien hoe de twee duikers een eind ver met vrij groote snelheid door het water werden heengetrokken, in een schuine richting.

— Zij schijnen zeer gehaast te zijn, riep Brand uit. Die duikers zullen zich zeer onprettig gevoelen, dunkt mij!

— Zij moeten blij zijn, dat de kerels daar aan boord van dat schip niet eenvoudig de buizen doorsnijden, en het zware vrachtje laten schieten! zeide Raffles schouderophalend. Wat is er toch aan de hand?

— Misschien is er havenpolitie komen aanzetten! Of de „Reclaimer“ keert terug!

— Wij zullen het spoedig genoeg weten — naar boven.

Het water werd weggeperst uit de tank, en de boot rees snel. Daarop werd het luik geopend. Voorzichtig stak Brand het hoofd naar buiten.

Hij trok het dadelijk weer terug, en zei:

— Dat had ik juist voorzien! Het is Belgische politie, en de lui van de „Spider“ halen juist hun duikers aan boord, en maken dat zij wegkomen!

— Dan zullen wij hier hun voorbeeld maar volgen, zeide Raffles met een lachje. Wij hebben hier gedaan wat er voorloopig te doen viel, en ik wil tot iederen prijs dien Fatty eens nagaan, die nu wel rapport zal moeten gaan uitbrengen aan zijn geheimzinnigen meester.

Het roer werd gewend, en op een afstand van meer dan vijfhonderd meter begon de „Bruinvisch“ ongezien de „Spider“ te volgen, die zelfs een anker had verspeeld in haar haast om weg te komen. Maar die veel vlugger liep dan de Belgische politieboot, en haar spoedig ver achter zich had gelaten. Het blauw geschilderde vaartuig keerde dan ook terug, zoodra zij de grens van het territoriale gebied had bereikt.

De „Bruinvisch“ echter kon de grijze motorboot heel gemakkelijk bijhouden, en laat in den middag werd Dover bereikt.

Dat was voor Raffles een voordeel, want het zou hem zeer moeilijk zijn gevallen in de haven van Londen zelve met zijn duikboot door te dringen, ver genoeg althans om de „Spider“ te kunnen volgen. Daarenboven zou het zeer moeilijk, zoo niet onmogelijk zijn geweest, de duikboot ongezien te verlaten.

Nu Raffles echter zeker wist, dat Dover het einddoel zou zijn, liet hij de „Bruinvisch“ zoo snel mogelijk loopen, schoot de „Spider“ voorbij en won minstens een kwartier op die snelle motorboot.

Buiten de stad, op een stil plekje, en terwijl de schemering reeds begon te vallen, kwam de boot voorzichtig boven water, en voer behoedzaam zoo dicht als mogelijk was naar de rotsachtige kust.

Overal lagen klippen in het water, en daarvan zou Raffles gebruik maken, zooveel mogelijk droogvoets de kust te bereiken.

Gereed om het vaartuig te verlaten zeide hij tot Brand, die ongerust en bevreesd scheen te zijn:

— Er is niets te duchten, Brand, voor zoover ik kan nagaan. Ik zal den kerel eenvoudig volgen, en daar hij mij volstrekt niet kent, zie ik niet in dat er gevaar kan zijn. Ik beloof je dat ik hem alleen maar zal nagaan, totdat ik de plek gevonden heb, waar hij samen komt met den kerel met het roode masker. Als ik die eenmaal weet is de rest kinderspel voor ons.

— Maar waarom kunnen wij niet met denzelfden trein reizen? vroeg Brand.

— Omdat jullie nu aanstonds ons schip naar de bekende ligplaats bij Margate moet brengen! Vandaar zijn er zeker nog wel drie treinen naar Londen vanavond. Neem een van die treinen, en je zult mij zeer waarschijnlijk in de linksche kamer van ons huis vinden! En nu — tot ziens, want ik heb geen tijd te verliezen!

In de vallende duisternis klauterde Raffles naar het dek, trok zijn gummioverjas aan, evenals zijn laarzen van rubber, die tot bijna aan de heup reikten, stapte op een klip, wuifde nog eens met de hand, en begon den vrij moeilijken tocht naar het strand. Een paar malen moest hij tot halverwege de dijen door het water waden.

De rubberlaarzen hielden echter zijn kleedren volkomen droog, en zoodra hij de kust bereikt had, na tien minuten ongeveer, ontdeed hij zich van de zware dingen, liet ze, ondankbaar genoeg, in den steek, en liep vlug de helling op naar het smalle grintwegje, dat verderop naar den breeden straatweg leidde, die stadwaarts voerde.

Bij een kruispunt wachtte hij. Raffles had een ijzeren geheugen, en zou bij voorbeeld nauwkeurig kunnen aangeven, wanneer de booten van Enkhuizen naar Stavoren vertrekken, of wanneer de reusachtige treinponten

van Sassnitz naar Trelleborg gaan.

Hij wist dus dat hij maar een paar minuten behoefde te wachten op een autobus.

En precies op tijd kwam dat voertuig dan ook aanrijden, stond stil, en nam hem op.

Hij wist dat de bus hem tot op het stationsplein zou brengen, en ook dit klopte nauwkeurig.

Hij had nog een half uur den tijd voor de eerste trein naar Londen vertrok.

Hij kocht een kaartje, en wachtte geduldig op het perron, verschoven in een duistere hoek.

De trein stond reeds gereed, maar hij had zich overtuigd, dat er nog niemand inzat toen hij kwam.

Twee minuten voor het vertrek, toen Raffles reeds begon te vreezen dat hij geduld zou moeten oefenen tot de volgende trein ging, kwamen twee mannen haastig het perron oploppen. In een hunker herkende hij onmiddellijk Fatty, den zwaarlijvigen schelm. De andere, veel kleiner, tener en donker, was hem onbekend.

Toen de twee mannen hem echter in de duisternis voorbijgingen, zonder hem te zien, hoorde hij hoe Fatty zijnen metgezel aansprak met den voornaam Ruben.

Zij stapten vlug een coupé binnen, en Raffles zorgde, dat hij in de aangrenzende kwam te zitten.

De trein was op dit uur zeer slecht bezet, en in de tweede klasse zat zelfs bijna niemand. Raffles was geheel alleen, en Fatty en Ruben zaten ook bij elkander, zonder reisgenooten.

Niet zoodra was de trein in beweging, of Raffles ging aan het werk.

Zijn coupé en die van de twee schelmen werden des avonds verlicht door slechts een enkele, half bolvormige gaslamp, die, juist in het midden boven het houten schot hing, hetwelk de twee coupé's van elkander scheidde.

Het glas rustte evenwel niet onmiddellijk op het hout, maar er was ongeveer een halve duim ruimte tusschen, om plaats te laten voor het gordijntje, wanneer iemand dit voor het glas zou willen trekken.

Raffles stak glimlachend de hand in zijn binnenzak, haalde er een etui uit, opende dit en nam er het eenvoudige toestelletje uit, dat hem reeds vaker groote diensten had bewezen. Het was niets anders dan een microfoon met een geluidsversterker, verbonden door een snoer van bijna vijf meter lengte.

En Raffles ging op de bank staan, en liet heel voorzichtig de microfoon door de nauwe opening tusschen lamp en schot gaan.

Hij bleef het snoer vasthouden, ging weer zitten, en bracht de luisterschelp aan zijn oor.

En zijn glimlach werd duidelijker, want hij kon nu woord voor woord verstaan, wat er in de aangrenzende coupe gesproken werd! En zooals hij wel dacht — het ging over het goud!

— Dat is een leelijke tegenslag geweest, Ruben! zeide Fatty mismoedig, die juist een raampje had dichtgetrokken, en het daardoor den luisteraar ongewild nog gemakkelijker maakte. Er zit net zoo min goud in die vervloekte schuit als er op dit oogenblik meer dan een pond in mijn zak zit!

— De „Groote Lama“ zal wel geen genoeg nemen met die mededeeling! zeide Ruben droogjes. We hadden in ieder geval het ijzeren kistje moeten meebrengen!

— Welk ijzeren kistje?

— Wordt je suf, Fatty? Maar het is waar, jij bent niet naar beneden geweest! Je moet je echter herinneren dat de chef ons op het hart heeft gedrukt, in ieder geval het ijzeren kistje in de hut van den administrateur op den kop te tikken, en hem te brengen!

— Maar er was immers niets!

— Dat is het juist, waarover ik me ongerust maak! Het had er moeten zijn! De „Groote Lama“ vergist zich nooit in zulke dingen. Hij wist met volstrekte zekerheid, dat dat kistje er was, en zelfs waar het had moeten staan!

— Hij kan zich vergist hebben!

Het bleef even stil, en het was Raffles, als kon hij zien, hoe de kleine man zijn gitzwarte oogen strak gevestigd hield op die van den zwaarlijvigen, voor hij op drogen toon zei:

— Het is duidelijk dat jij onzen nieuwen chef nog niet goed kent. Toch beveelt hij nu al een half jaar over ons. De „Groote Lama“ weet wat hij zegt en doet, Tom Spike, neem dat maar gerust van mij aan! Hoe hij er achter is gekomen, weet ik natuurlijk niet, maar als hij zei dat er een ijzeren kistje was, dan was het er ook, en als het er nu niet meer staat, dan hebben die ellendige snuffelaars van de „Reclamer“ het al opgevischt! Dat is het juist wat mij angst aanjaagt. Hij zal niet willen aannemen dat wij een halven dag te laat waren. Er ligt voor ons wat in het vet, Tom. Ik wilde dat ik het gesprek onder den Tower al achter den rug had!

— Onder den Tower? herhaalde Raffles verbaasd in zich zelf. Wat bedoelt de kerel daarmee?

Fatty dacht zeker een oogenblik na, voor

Raffles hem hoorde antwoorden, op een bedrukten toon:

— Wij hebben gedaan wat wij konden. Die duikergeschiedenis was nu eenmaal niet eerder klaar. Je kunt geen ijzer met handen breken. Maar ik wilde ook dat ik Mozes Beetle al voor de tweedemaal gepasseerd was! Het zal een warm half uurtje worden!

Er ging iets als een schok door den geest van Raffles. Hij kende dien naam. Het was de naam van een uitdrager, die zeer waarschijnlijk ook een heler was. En hij poogde zich te herinneren waar de man ergens kon wonen.

Op dat oogenblik maakte de trein een scherpen bocht, en Raffles, in het midden van de bank zittend, en hierop niet verdacht, gaf een

ruk aan het leidingssnoer. Met een rinkelenden tik sloeg de microfoon tegen het glas van de lamp, en voorzichtigheidshalve trok Raffles ze nu maar geheel terug. Hij had nog wel meer willen hooren, maar voorloopig wist hij toch al veel.

Hij bergde het luistertoestel zorgvuldig weer op, en begon na te denken.

En toen, eensklaps, legde hij het verband, dat er bestond tusschen den Tower en Mozes Beetle!

De kerel woonde niet ver van den beroemden toren, hoogstes vijf minuten gaans, in een morsig, onaanzienlijk straatje!

En Raffles nam het besluit, nog denzelfden avond na te gaan of dat verband werkelijk bestond!

DUBEC

Geen ander merk te't zoovee' trouwe rookers

HOOFDSTUK IV.

IN DEN VAL.

Het was omstreeks half elf in den avond toen de trein het Waterloo-station met veel geraas binnenrolde.

Raffles had de voorzorg genomen, tegen het verbod in, uit den trein te springen, lang voor die stilstond.

Zoo kwam het dan ook dat hij zich achter Ruben en Tom Spike bevond, toen die langzaam door het loket schoven, naar het hem toescheen achterdochtig en spiedend om zich heenziende.

— Bang voor de politie? mompelde Raffles voor zich heen. Het is niet waarschijnlijk dat die iets van de zaak afweet — en het is nog de vraag of zij er zich mee zou bemoeien, als zij het wist, want het is een zaak van de Belgische politie!

Raffles ging op zijn beurt door het tourniquet, gaf zijn kaartje af, daalde langs de steenen trap naar de vestibule, en bereikte bijna tegelijk met de twee bandieten de steenen straat.

Er zijn daar altijd taxi's in overvloed, tegen de aankomst van een belangrijken trein, en Raffles had geen moeite er een te vinden. Hij gaf den chauffeur last, de auto te volgen waarin Fatty en zijn vriend gestapt waren, maar zoo veel mogelijk zonder dat het opviel. Daarbij stelde hij hem een goede fooi in het vooruitzicht.

Het is niet zoo gemakkelijk, des avonds in een der drukste wijken van Londen een taxi te volgen, die precies lijkt op andere taxis en ofschoon de chauffeur ongetwijfeld zijn best deed — hij moest de vlag strijken voor een strengen verkeersagent, die hem op een gegeven oogenblik tot stilstaan dwong, terwijl de achtervolgde taxi nog juist had kunnen doorglippen.

De man poogde het wilde nog te achterhalen, na een paar minuten bemerkte Raffles aan het gebaar van wanhoop dat zijn chauffeur maakte dat het spel verloren was — tenminste dit onderdeel ervan.

Hij tikte tegen de ruit, opende het portier op een handbreed, en zeide, toen de man zijn wagen stopte:

— Laat maar, chauffeur! Je bent hem zeker kwijt?

— Een lamme verkeersagent, mijnheer! Het spijt me — als ik den kerel bij zijn lurven....

— Stil maar! viel Raffles hem glimlachend in de rede. Maak het later met hem uit, als je wilt! Ik ben overtuigd dat je je best hebt gedaan. Er is niet veel aan verloren. Breng mij naar de Victoriastreet, tegenover no. 23!

Het portier ging weer dicht, en de chauffeur reed verder, blij dat hij er zoo goedkoop afkwam.

Raffles had intusschen bedacht dat hij er goed aan zou doen, de kleederen die hij nu droeg te verwisselen met andere, die er wat minder fijn uitzagen, want hij zou komen in een buurt, waar men heeren zelden zag, en hij mocht in geen geval opzien baren.

Het kwam er dus niet zoo erg op aan, dat hij de twee schelmen uit het oog had verloren. Mozes Beetle zou hij wel weten te vinden, daarvan was hij overtuigd.

Van het Waterloostation naar de Victoria Street is niet zoo heel ver, en binnen een kwartier stond de auto stil voor het aangewezen huisnummer.

Raffles betaalde den chauffeur, gaf hem een goede fooi, en wachtte tot de taxi om een hoek verdwenen was. Daarop ging hij te voet verder.

Het doel van die korte wandeling was een hoekhuis, hetwelk hij reeds lang bezat, waarvan slechts de bovenste verdieping verhuurd waren, en dat het niet te onderschatten voordeel had, dat het twee uitgangen bezat, en dat men er desgewenscht kon binnengaan, zonder dat iemand het merkte, tenzij hij er opzettelijk acht op sloeg.

Maar dat was nu zeker niet het geval, in den laten avond!

De zijstraat lag daar volkomen verlaten aan een kant begrensd door een blinde fabrieksmuur, en Raffles wipte snel de schuttingdeur binnen, liep onder het afdakje door, hetwelk het zelfs voor de bovenburen onmogelijk maakte, om te zien of er iemand binnenkwam, en dat zoogenaamd dienen moest ter beschutting van een rij tomatenkassen, en kwam zoo ongezien aan de achterdeur, die hij opende met den sleutel, welke hem nooit verliet — want dit huis had nog meer kostbare geheimen, die het als het ware tot een bolwerk maakten!

Maar thans had Raffles het niet als zoodanig noodig! Hij maakte vlug licht, liep haastig naar een klein vertrek, aan de voorzijde van het huis en welks ramen met luiken gesloten waren, opende daar een in den schoorsteen verborgen kast, haalde uit den grooten voorraad kleederen een pak, oud en versleten, en trok het haastig aan.

Hij droeg echter zorg dat zekere voorwerpen uit de zakken van zijn duur costuum overgingen in die van het voddig zwerversgewaad!

Want Raffles had Brand wel gerustgesteld, maar er was iets dat hem zeide, dat hij dienzelfden nacht wel eens groot gevaar kon loopen, als zijn onderzoekingen hem wat verder brachten dan waarop hij aanvankelijk gerekend had.

Zoo was er een uitmuntende browning bij, niet te groot, maar ook vooral niet te klein, een plat etui met eenige gereedschappen, klein maar deugdelijk, en nog enkele andere voorwerpen, die misschien van nut zouden kunnen zijn.

Raffles verruilde zijn vilthoed tegen een morsige pet, haalde zijn hand een paar malen door zijn haren, gaf een paar vegen van een grijze kleurstof langs zijn wagen en onder zijn oogen, en wist nu wel dat hij ongestraft de straat zou kunnen binnengaan, waar Mozes Beetle zijn verblijf hield.

Gemolesteerd zou hij er in ieder geval niet worden, daarvan was hij zeker, want hij zag er uit, alsof hij zelfs de twee pence voor een nachtverglif niet bijeen zou kunnen brengen!

Tevreden over zijn uiterlijk sloot Raffles alle kasten zorgvuldig weer af, doofde het licht, deed de kamerdeur op slot, en ging zonder eenig leven te maken het huis weder uit, langs denzelfden weg, dien hij genomen had om er binnen te treden.

Toen hij de schuttingdeur behoedzaam weer achter zich dicht trok wist hij met volkomen zekerheid, dat niemand hem had kunnen zien.

Daar hij vrij wat tijd verloren had repte hij zich haastig naar de Victoria Street, en vond

daar vrij spoedig een leege taxi, maar de chauffeur schudde spottend het hoofd, na den man eens te hebben opgenomen, en reed kalm door.

— Aan een kant is het zeer vleiend voor mij, dat de man zulk een haveloozen schooier niet wil rijden, aan den anderen kant vrees ik, dat ik te laat zal komen, als zich dit herhaalt!

En het herhaalde zich, nog tweemaal, zoodat Raffles, teneinde raad, op een voorbijrijdende motorbus sprong en zelfs toen eischte de conducteur onmiddellijk het verschuldigde tarief van den reiziger, die er uit zag, alsof hij wekelang niet in aanraking was geweest met kam en zeep!

Intusschen was Raffles nu wel genoodzaakt, bij het verlaten van de bus nog bijna een half uur te loopen, alvorens hij het morsige straatje bij de tower bereikte.

Het was toen bijna middernacht, en het lawaai van Londen begon een weinig te verzwakken.

Hij liep langzaam langs het machtige, sombere bouwwerk, dat de eeuwen had getrotseerd, en binnen welks muren zich zoo talrijke, bloedige drama's hadden afgespeeld, waar Anna Boleyn gevangen had gezeten, waar de ongelukkige Maria Stuart had gezocht, en mompelde hoofdschuddend voor zich heen:

— Het blijft zonderling! Zou die man werkelijk een weg hebben weten te vinden naar de binnenzijde van die zware, meterdikke muren, zonder dat die bekend werd, en houdt hij daarbinnen en daar beneden zijn samenkomsten? Dan is de man nog veel gevaarlijker dan ik dacht en het zal inspanning kosten en veel schrandtheid, om hem te verslaan! En verslagen moet hij worden, voor hij zijn invloed al te zeer heeft kunnen uitbreiden! En nu op weg, want het zou gekkenwerk zijn, hier in deze buurt te gaan zoeken naar een ingang!

Raffles sloeg een smal slop in, en kwam zoo in de straat waar Mozes de uitdrager moest wonen.

Reeds van verre zag hij het zwakke glanzen van de drie koperen bollen boven de smalle, vervelooze deur.

Hij hield zich alsof hij een weinig beschonken was, en liep strompelend, in zich zelf vloekend en mompelend over het ongelijke trottoir.

Toen hij snel een blik terzijde wierp, bij het langsgaan van het schamele winkeltje leek het daarbinnen stikdonker te zijn, want hij zag geen spoor van licht.

Raffles was echter volstrekt niet voornemens de zaak zoo spoedig op te geven. Wat hij ge-

hoord had, in den trein, had hem de zekerheid verschaft, dat Mozes Beetle en zijn huis een belangrijke schakel waren tusschen den geheimzinnigen Lama en zijn helpers.

Hij liep weer terug, en in het langsloopen draaide hij heel voorzichtig de kruk van de winkel deur om.

Tot zijn blijdschap en ook een weinig tot zijn verwondering gaf de deur aanstonds mede. Blijkbaar vond de bewoner het niet noodig, zijn treurig bezit te beschermen tegen dieven en inbrekers! Ook moest hij er wel zeker van zijn, dat geen sterveling den weg naar de plek der samenkomst zou kunnen vinden, als hij zelf niet de behulpzame hand bood.

Onverschrokken was Raffles binnengetreden, zacht als een kat, en had onmiddellijk de deur weer achter zich gesloten.

Het was waarschijnlijk dat alle ontboden reeds daar beneden waren, want er viel geen teeken van leven te bespeuren, en van Mozes was niets te zien. Het was trouwens zoo volmaakt donker, dat Raffles wist, zelfs zonder er naar te zien, dat de luiken voor de beide smalle vensters naast de voordeur gesloten moesten zijn. Het glas in die deur zelve liet ook al geen sprankje licht van de straat door, want er was een klein rolgordijntje voor neergelaten.

Wel vijf minuten stond Raffles onbeweeglijk met alle inspanning te luisteren, maar hij hoorde niets anders dan wat ver geschreeuw van dronken zeeheden, en een enkel straatgerucht, naar de zijde van het water.

En terwijl hij daar zoo stond verwonderde hij zich steeds meer over de vraag, hoe het mogelijk kon zijn, van dezen donkeren, kwalijk riekenden winkel te geraken tot onder een der torens van het geweldig bouwwerk, dat zich op vijf minuten gaans dicht bij de Theems verhief. En toch moest het kunnen, en hij nam zich vast voor het te beproeven ook.

Zijn verstand zeide hem, dat Mozes Beetle zeer waarschijnlijk de man was, die den eersten doorgang opende, nadat de bezoekers zich hadden gelegitimeerd, of indien hij hen zeer goed kende. De vraag was nu maar, hoe de sluwe kerel dat verrichtte.

Raffles, na zich nogmaals te hebben overtuigd, dat men het licht van buiten niet of slechts zeer moeilijk zou kunnen zien, knipte zijn zaklamp aan.

De winkel bleek smal te zijn maar tamelijk diep. De volksmond geeft aan zulke vertrekken den eigenaardigen naam van pijpenlade. Rechts

was de kleine toonbank. Raffles bekeek ze snel en onderzoekend, en zag dat ze met hoekijzers stevig aan den vloer was vastgeschroefd.

— Het meubel mag zich dus blijkbaar niet bewegen ten opzichte van den vloer, zoo redeneerde Raffles. Waarschijnlijk zal ik dus ergens elektrische draden moeten vinden, of iets van dien aard!

Hij liep om den toonbank heen, maar zeer voorzichtig, want het was zeer wel mogelijk dat een verraderlijk valluik zich daarachter bevond. Hij tastte dus eerst met zijn voet, voor hij dien krachtig neerzette, maar de vloer bood overal weerstand.

Het schijnsel van zijn lamp vloog over den achterkant van het vervelooze toonbankje, totdat het zich hechtte aan de getraliede opening van hetgeen hij onmiddellijk als een spreekbuis herkende.

Hij opende behoedzaam de beide deurtjes, die een paar kastjes in de toonbank afsloten en na eenig zoeken, achter een baaltje oude kleederen verborgen, vonden zijn fijne vinger-toppen een knop. Op goed geluk drukte hij erop met zijn browning in de linkerhand, en zijn lamp voor zich liggend op de toonbank, haar licht uitstralend op de deur, die zijn scherp oog onmiddellijk achter in den winkel had ontdekt, maar er gebeurde niets.

Alleen meende hij, in de verte een soort van zachtschurend geluid te hooren.

Hij bleef zeker zoo wel vijf minuten zitten, maar toen alles volmaakt rustig bleek stond hij op, liep vlug op de tweede deur toe, hing zijn lamp aan een haak voor zijn borst, en trok de deur snel open tot schieten gereed.

Hij keek in een volmaakt verlaten gang, en aan het einde daarvan ontwaarde hij in den vloer een zwarte opening.

Hij sloop er behoedzaam op toe, en had al spoedig het andere uiteinde gevonden van de spreekbuis. Glimlachend mompelde hij voor zich heen:

— Dit is al zeer duidelijk! Degenen die met den Lama moeten onderhandelen kunnen niet zelden dat luik daar openen, maar zijn afhankelijk van Mozes, die eerst het wachtwoord vraagt, dat hem door deze buis wordt toege-roepen. Wij zullen eens zien waarheen dat luik ons voert.

Raffles hield plotseling de lamp boven het gat, maar niets liet zich zien of hooren. Hij was een man van groote ervaring, en hij wist dat hij zijn leven naar alle waarschijnlijkheid bij deze onderneming op het spel zette, maar toch

aarzelde hij niet, en daalde vlug de steile trap af, daar bij opmerkend, dat zij sterk afstak bij de omgeving, die verveloos was en zeer oud, en blijkbaar pas daar was aangebracht.

Hij kwam nu in een kelder, met een vloer van roode tegels, en zijn kennersoog maakte dadelijk voor hem uit, dat deze mufriekende ruimte reeds eeuwenlang moest bestaan.

Bijna aanstonds ontdekte hij de ijzeren schuif tegenover den voet van de trap.

Ook vond hij den electrischen knop, en onbeschroomd drukte hij er op.

Hij wachtte echter vruchteloos tot de schuif zou bewegen, en bromde eindelijk ongeduldig.

— Ik ben een domoor! Het is duidelijk dat Mozes ook deze schuif in beweging moet brengen, van zijn plaats achter de toonbank af. Ik heb echter geen schel gehoord, dus deze knop zal wel een zoemer doen werken!

Raffles verloor geen tijd, maar beklom haastig de trap weer, liep in den gang, kwam in den winkel terug, en vond na vrij lang zoeken het zeer kleine, koperen hefboompje, verborgen achter in een loketkast, vol papieren en beleende pandjes, die hij gemakkelijk had kunnen openen, en die zeer waarschijnlijk de schuif in beweging bracht.

Toen hij naar den kelder was teruggekeerd, bemerkte hij onmiddellijk dat hij goed geraden had: de schuif was opgetrokken!

Hij kroop bukkend door de nauwe opening, maar toen keerde hij zich ook onmiddellijk om, en stutte een ijzeren tang, dien hij in den winkel gevonden had, tusschen den bodem, en den onderrand van de schuif, die reeds snel weer begon te zakken, maar nu in zijn voortgang gestuit werd.

Raffles merkte dit met een glimlach van tevredenheid op en bromde:

— Het is altijd goed, bij dergelijke gelegenheden een achterdeurtje open te houden.

Raffles liet het licht van zijn lamp over de wanden spelen van de zeer oude gang of tunnel, waarin hij zich nu bevond.

Hij dacht even na, en mompelde toen:

— Het kan bijna niet anders — deze sluipgang is zeker even oud als de Tower zelf, en volgt een van de buitenmuren, of liever de fundamenten daarvan!

Waarschijnlijk was zij destijds bestemd voor een plotselingen uitval van de bezetting! De buitenmuur moet hier een flauwen bocht beschrijven — ha ik had gelijk, daar is de kromming al!

Raffles liep vlug door, wel bijna vijf minuten,

en zijn zekerheid wies, dat hij voortliep binnen in een der geweldig dikke ringmuren. Hij wist nu ook met zekerheid dat hij onder een van de torens moest uitkomen, of misschien gelijkvloers, want op het einde reed de gang tamelijk aanzienlijk.

En plotseling stond hij stil op het zien van een met ijzer beslagen deur. De deur sloot de gang af, en hij begreep onmiddellijk dat het toegang moest geven tot een der wachttorens. De vraag was nu maar, hoe hij zijn weg zou kunnen voortzetten. Want de deur was gesloten, dat bemerkte hij aanstonds.

Hij liet zijn browning weer in zijn zak glijden en tastte naar het lederen etui met gereedschappen. De deur was nieuw en stevig, maar hij wist dat hij ze zou kunnen openen.

Het eerste wat hij deed was, met een kleine fretboor een gat te booren in het deurpaneel, zoo zacht als dat maar mogelijk was. Want bevonden er zich menschen in het vertrek achter die deur, dan zou het waanzin zijn, te willen trachten, ze met zijn instrumenten te openen, zonder het gehoord werd.

Maar zijn oog ontwaarde niets dan dichte duisternis, toen hij het voor de ronde opening bracht, en toch wist hij volkomen zeker dat het gat door en door was geboord.

Nu begon hij snel te werken, zacht en voorzichtig, en tastend ging het eerste, fijne werktuigje rond in het slot.

Maar kon nog geen halve minuut bezig zijn, of er werd een even snel als vastberaden einde aan zijn arbeid gemaakt.

Vier mannen tegelijk hadden zich op hem geworpen, en hun gewicht alleen reeds was voldoende om hem iedere poging tot verzet onmogelijk te maken, ofschoon hij zich bliksemsnel had omgewend bij de eerste aanraking.

Hij had zelfs nog zijn browning kunnen grijpen, maar niet uit zijn zak halen, want drie krachtige handen grepen zijn armen, en in de nauwe gang was het hem onmogelijk zijn vuisten te gebruiken.

En eensklaps gaf hij ieder verzet op, want dat uitstekend ontwikkelde, zesde zintuig van hem, zeide hem, dat hij niet gedood zou worden, en dat hij dus beter deed, zich ook niet aan een verwonding bloot te stellen. Zich te verweren tegen zulk een overmacht en op zulk een plaats was toch onmogelijk, en zoo klonk rustig zijn stem:

— Ga asjeblijft van mijn borst af, mijn waarde heer, want je bent heel zwaar! Ik geef het op, zooals je ziet!

Snelle handen ontnamen hem zijn wapen, zijn eigen handen werden op zijn rug bijeen gewrongen, en hij voelde dat een geoefende meester in de kunst hem bond.

Op hetzelfde oogenblik ging de ijzeren deur open, en hij werd een goed verlicht vertrek binnen gevoerd, rond van vorm.

Er waren daar drie mannen bijeen, en een er van droeg een soort van zijden kap over het hoofd. Onder dien kap klonk een scherpe, eenigszins spottende stem :

— Wees welkom in ons midden, John Raffles !

HOOFDSTUK V.

OM HET IJZEREN KISTJE.

De deur was weer dichtgegaan. Er waren nu bijna tien personen in het vertrek.

Raffles, schijnbaar zonder den minsten acht te slaan op de zonderlinge begroeting van den man met het masker keek vol belangstelling rond, en zeide tenslotte, als voor zich heen :

— Zooals ik dacht ! In een van de torens ! Waarschijnlijk een oud wachtlokaal. Buitengewoon fraai en belangwekkend. Ik zie dat deze toren niet voor het publiek toegankelijk is, en dat verklaart veel.

De man met den rooden kap gaf een harden vuistslag op de tafel die in het midden stond, en zeide met stemverheffing :

— Het is niet de tijd om je bewondering te uiten, Raffles ! Het is veeleer tijd om voor je leven te vechten !

— Men kan het een doen en het andere niet laten ! zeide Raffles koeltjes, en hij keek vluchtig naar den man in keurig avondtoilet, die daar bij de ronde tafel gezeten was.

Toen gingen zijn blikken onbeschroomd over de andere aanwezigen.

Hij herkende Mozes Beetle, Fatty, Ruben, en naar hij geloofde nog een anderen man, grof gebouwd en met een scheeven neus, maar de anderen waren hem volkomen vreemd; ook de jonge vrouw, die hij nu pas ontwaarde. En die de eenige was, behalve de „Groote Lama”, die zat.

— Die dame is mij niet zeer genegen, mompelde Raffles voor zich heen, toen hij den blik vol wraakzucht en haat opmerkte, dien de jonge en mooie vrouw op hem wierp. Dat maakt er mijn toestand niet aangenamer op. Een man die een hekel aan je heeft, kan het je al lastig genoeg maken — maar wacht je vooral voor de vrouw, die je haat, want een uitgehongerde tijger is nog gemakkelijker tegenstander dan een wraakzuchtige vrouw !

De man met den rooden kap was langzaam opgestaan, en kwam, met zijn witte, goed ver-

zorgde handen in de zijde gesteund vlak voor Raffles staan. Hij bekeek hem van het hoofd tot de voeten, en zeide eindelijk afgemeten :

— Dat is waarlijk een voortreffelijke vermomming ! Als ik niet zoo zeker van mijn zaak was, zou ik bijna denken, dat wij ons vergist hadden !

— Denk dat dan maar ! opperde Raffles op zijn vriendelijksten toon.

Maar de „Groote Lama” schudde het hoofd, en ging rustig voort :

— Neen Raffles, voorloopig willen wij het liever toch maar niet denken. Je moet weten dat je een paar van die kleine vergissingen begaan hebt, misrekeningen, of hoe je ze anders wilt noemen, die zelfs de grootste geesten wel eens nadeelig kunnen worden. Je hebt natuurlijk gedacht dat we je duikboot niet hadden gezien ?

— Mag ik weten wat gij bedoelt ? vroeg Raffles hoffelijk.

De „Groote Lama” maakte een beweging van ongeduld, en ging voort, nu met een stootende, harde stem :

— Laten wij niet veel tijd verliezen met uityluchten, wat ik je verzoeken mag, Raffles ! Je vergist je als je denkt dat je met ezels te doen hebt. Ik gebruik zeer sterke kijkers, die ik zelf vervaardig heb, en waarop ik zeer trotsch ben; hetgeen je me wel zult willen vergeven. En ik heb je grijze duikboot nog juist bijtijds kunnen zien, terwijl je met een benijdenswaardige snelheid Dover ging opzoeken, waar je lang voor ons moest zijn aangekomen. Je bent toen alleen naar het station gegaan, maar ik moet bekennen dat onze brave dikzak daarginds en zijn onafscheidelijke vriend Ruben volstrekt niet wisten wie je was, of waar je was — tot je die kleine onvoorzichtigheid met de microfoon beging ! Ik wil geheel eerlijk zijn, en wel erkennen, dat zonder die scherpe kromming van het spoor je nu misschien niet in ons midden zoudt zijn ! Erken jij dan op jouw beurt, dat

mijn mannen 'n goed gebruik hebben gemaakt, van wat een klein toeval hun onthulde! Je trok dat luistertoestelletje wel snel weer terug — maar toch niet zoo vlug of zij hadden het gezien, toen het tegen het lampglas tikte. En toen hebben ze hun rol van onnoozele domkoppen verder uitstekend gespeeld! Het is waar dat ze je bij een straatkruising ontlieden, maar dat was werkelijk hun bedoeling niet! Ze hadden je graag tot hiertoe de weg willen wijzen. Zooals het was, ging het niet anders. En wij hebben toch maar onze kleine toebereidselen gemaakt, zooals je ziet! Heb je je al niet eens afgevraagd, waarom we je niet in den winkel al overvielen, en je rustig tot hier lieten doordringen?

— Daar dacht ik juist aan — en ik geloof dat ik de oplossing ken ook!

— Laat eens hooren!

— Er zijn niet veel menschen, behalve Raffles, die zoo vlug het geheim van dezen toren zouden hebben ontdekt! Het was een soort examen, dat gij den verdachten hebt willen doen afleggen! Slaagde hij, dan was de kans dat het John Raffles was, bijzonder groot!

— Bravo! zeide de Groote Lama en er klonk oprechte bewondering in zijn stem. Dat was inderdaad mijn gedachtengang. En je hebt het vlugger gevonden dan wij hadden kunnen denken. Heb je gemerkt, dat je intusschen al bekend hebt wie je bent?

Raffles haalde de schouders op en antwoordde onverschillig:

— Het komt er in het minst niet op aan! Voor wat er nu gaat volgen legt het geen gewicht in de schaal wie ik ben, denk ik!

— Ook dat merk je zeer juist op — maar ik weet toch liever nauwkeurig met wien ik te doen heb! Je bent een zeer, behendig, krachtig en uitgeslagen man, Raffles. Weet je dat ik eigenlijk woedend op je moest zijn? Jij hebt mijn eerste groote zaak doen mislukken, die ik als het ware als mijn proefstuk achtte! Ik bedoel die erfeniszaak, met den ouden Sir Andrew Bradsley als middelpunt!

— Maar U is niet woedend? vroeg Raffles, zijn gelaat langzaam naar den man met den rooden kap omwendend.

— Nu, het was een leelijke tegenslag! Maar ik geloof niet dat ik haatdragend ben, je kunt ook veel goed maken, Raffles.

De woorden klonken gemaakt, de stem klonk valsch. Maar Raffles leerde er uit dat deze man iets van hem wilde, en dat hij alleen niet onmiddellijk gedood was, omdat de Lama voor

het oogenblik veel meer voordeel had van een levenden, dan van een dooden Raffles.

En hij besloot, al zijn vernuft en zijn schran- derheid aan te wenden, om zich dezen toestand ten nutte te maken, al kon hij zich nog niet goed voorstellen, wat zijn nieuwe vijand van hem zou kunnen verlangen. Spoedig genoeg zou hij het weten.

De „Groote Lama” was weer gaan zitten, en door de kleine opening keken zijn oogen scherp naar den gevangene.

De vrouw was naast hem geschoven, en scheen hem snel een paar woorden toe te fluisteren.

De Lama knikte even en begon:

— Je hebt naar het goud van de „Tubantia” gezocht?

— Ja, dat is zoo.

— Maar je hebt niets gevonden?

— Neen — niets!

— Tenminste geen goud! Maar wel een klein, onaanzienlijk kistje van ijzer, niet waar, dat in de hut van den purser stond?

Raffles aarzelde met antwoorden, en de Groote Lama ging op scherpen toon voort:

— Ik zou maar niet ontkennen, Raffles! Niemand anders dan jij kan het hebben! Ik weet dat het in die hut was, even zeker als ik hier zit, en het was er niet meer toen mijn mannen er binnen gingen.

— Ook de „Reclaimer” heeft duikers naar beneden gezonden! merkte Raffles op.

— Dat is zoo — maar als hun duikers het ontdekt hadden, dan zou dat reeds vermeld zijn. Ik moet dat kistje hebben, Raffles.

Het werd een oogenblik stil.

Toen klonk de heldere stem van Raffles die kalm vroeg:

— Wat is Uw prijs?

— Wel, je leven! Is dat hoog genoeg betaald, naar je zin?

— Dat hangt er van af! Wat bevat het kistje?

— Dat weet je dus nog niet? vroeg de „Groote Lama” snel. Maar het is waar, je kunt bijna den tijd niet hebben gehad om het te openen. Nu, dat moet voor jou de zaak gemakkelijker maken!

— Integendeel — de wetenschap dat ik niets weet verzwart ze juist, en maakt ze voor mij des te moeilijker! antwoordde Raffles. Er kan wel een zeer groot fortuin in dat kistje zitten!

— En als dat zoo was — zou je aarzelen, dat fortuin te bieden voor je leven? vroeg de Lama, en plotseling krijgde zijn stem, als

van iemand in dollen woede, en al zijn voorgewende kalmte verliet hem, terwijl hij half overeind vloog.

— Er zouden zich zeer goed omstandigheden kunnen voordoen, waarin ik zeer gaarne mijn leven zou wegschenken voor een paar pence! zeide Raffles ijskoud.

De „Groote Lama” herwon met moeite zijn kalmte, en ging weer zitten, trommelde even met zijn vingers op de tafel, en begon weer, kortaf sprekend:

— Dan zal ik de zaak zuiverder stellen, en je precies zeggen wat je verliest, als je zorgt dat ik het kistje in handen krijgt. Het bevat omstreeks vijfduizend pond in goudstukken, en bijna tweeduizend in bankpapier. Maar de hoofdzaak is dat het een verzegeld briefje bevat, waarin nauwkeurig staat aangegeven, waar zich ergens in het zeer groote schip de goudlading bevindt! Begrijp je het nu? Als ik die plek weet, kan ik onmiddellijk aan het werk gaan, en die ezels van de „Reclamer” ver voor zijn, die misschien nog maanden blijven zoeken op de verkeerde plek!

— Het is mij niet recht duidelijk. De kapitein moet toch geweten hebben waar de plek was? Waarom heeft hij dan niet eenvoudig meegedeeld aan de Bergingsmaatschappij?

— Misschien zou hij dat wel gedaan hebben — als hij niet al tien jaar dood was! antwoordde de „Groote Lama” sarcastisch. En hij was de eenige die er kennis van droeg!

Weer heerschte er even stilte in het ronde torenvertrek. Toen zeide Raffles met een kort lachje:

— Dat maakt de zaak natuurlijk heel wat ingewikkelder. Als ik het goed begrijp, wilt gij dat kistje hebben in ruil voor mijn leven?

— Zoo is het!

Raffles keek den man met het roode masker doorborend aan, of liever hij poogde, door de kleine gaten in de roode zijde de uitdrukking te zien van de oogen, die daarachter grootendeels schuil gingen.

Daarop wendde hij vlug zijn blik naar het gelaat van de vrouw, waarop niets dan helsche wraakzucht te lezen was. En langzaam zeide hij:

— Misschien zou ik U nog op Uw woord gelooven, als gij mannen onder elkaar waart. Maar nu er een vrouw bij is, vrees ik voor verraad, en ik geloof dat ik zal moeten weigeren.

De Groote Lama trok even met zijn schouders, voor hij met voorgewende onverschilligheid hernam:

— Je zult je wel bedenken. Het komt mij

voor dat je den toestand niet klaar inziet. Je bent volmaakt in mijn macht, vergeet dat niet. Ken je de omgeving hier?

— Vrij nauwkeurig! antwoordde Raffles glimlachend.

— Dan moet je weten dat de muren hier bijna twee meter dik zijn, en dat je geschreeuw niet gehoord zou worden!

— Het is niet mijn gewoonte, om hulp te schreeuwen, zeide Raffles koeltjes.

— Het zou je dan ook volstrekt niet baten. Je bent voorts gebonden....

— En door een deskundige, ik ontken het niet! zeide Raffles.

— Kom jongens, maak er een einde aan! liet hier de rauwe stem van de vrouw zich hooren. Ik heb van zijn methodes gehoord. Hij tracht jullie met praatjes zand in de oogen te strooien, en ondertusschen denkt hij na over een middel om ons er allen in te laten loopen. Hoe eerder je hem een kogel door zijn kop jaagt, hoe beter het voor ons allen is!

De Lama schudde echter het hoofd en zei afgemeten:

— Een doode Raffles geeft mij het kistje niet terug! Ik heb eigenlijk meer aan een levende, want die zal wel inzien, dat de ruil voor hem toch nog het voordeeligste is!

— Wel, dat is misschien ook wel zoo! zeide Raffles, en weer lachte hij.

— Jullie zien het, en hij ziet het nu ook, Margot! Hij trekt al bij — ik ben overtuigd dat er met hem te onderhandelen valt!

— Misschien! hernam Raffles, als in gedachten. Welke waarborgen heb ik, dat mij niets zal geschieden, als ik het kistje overlever!

— Wel twee mannen zullen met je meegaan in een auto, tot aan het huis dat je bewoont, en waar het kistje nu wel zal zijn — tenminste als het niet aan boord van je drommelsche duikboot is, die ik graag zou willen bezitten, tusschen haakjes! Die twee mannen zullen je natuurlijk geen oogenblik mogen verlaten, en hebben een opdracht, je bij het minste verdacht gebaar een kogel tusschen de ribben te schieten.

— Maar dat kunnen zij ook doen, als ik hun het kistje ter hand stel! merkte Raffles op.

— Praat toch niet zooveel, en maak hem af! riep de vrouw heftig uit. Ieder woord van hem is bedrog! Twee mannen wilde je hem meegeven? Wel, zes is nog nauwelijks genoeg! En dan zal hij jullie nog voor den gek houden, let op wat ik je zeg!

Een stem ergens in het vertrek zei brommend:

— Gelijk heeft ze! Je moet met dien duivel

oppassen. De „Groote Lama“ kent hem nog niet goed — maar ik heb hem meegemaakt!

Het was Fatty die de woorden gesproken had, en die Raffles een blik vol haat toewierp.

De „Groote Lama“ scheen even na te denken, en hernam toen:

— Als dat zoo is — dan moeten wij er iets anders op verzinnen. Jullie schijnen allen wel heel bang voor hem te zijn. Dan zul je naar je vrienden telefoneeren, Raffles, in ons bijzijn natuurlijk, en je zult een hunner opdracht geven, het ijzeren kistje te brengen naar een plek, die ik nog zal aanwijzen. Je voegt daarbij, dat, als het kistje er niet op het opgegeven uur is jij zult hebben opgehouden te leven. Is dat duidelijk?

— Mij dunkt dat het maar voor een enkele uitlegging vatbaar is, zeide Raffles spottend.

— Dat laat zich al beter hooren, maar laat hij er ook bij zeggen, dat zijn vrienden niet zoo stom moeten zijn, er de politie in te halen, want dan is hij nog verder van huis! riep Margot op ruwen toon. Hij moet goed duidelijk maken dat hij ditmaal den dans niet zal kunnen ontspringen, en dat wij hem goed vast hebben!

— Ik zal toch weer op waarborgen moeten aandringen! hernam Raffles rustig. Als het kistje op den goeden tijd op de aangewezen plek is — wat waarborgt mij, dat jullie mij dan toch niet zullen dooden? Jullie kunnen bezwaarlijk vergen, dat ik alleen op jullie eerewoord vertrouw! Het mannetje dat zijn huis op het ijs bouwde, werd onwijs genoemd! Ik heb liever een hechter grondslag!

De Lama scheen een oogenblik na te denken met diep gebogen hoofd, en toen klonk zijn stem weer, eenigszins gedempt onder den kap van zijde:

— Op dat woord zul je toch staat moeten maken, en op niets anders, Raffles. We kunnen je natuurlijk niet vrijlaten, want je zal dadelijk een tegenbevel geven.

— Wat een omslag! hoorde de vrouw. Ik zou maar niet zooveel praatjes met hem maken. Als hij het niet aanneemt, leeft hij over tien minuten niet meer!

— En dat is wel wat erg onaangenaam! zeide Raffles spottend. U maakt mij de keus tamelijk gemakkelijk, madame! Wij zullen dus zeggen dat ik het aanneem. Het is eenigszins wonderlijk, zijn leven te laten afhangen van het woord van een troep schurken, maar het schijnt nu eenmaal niet anders te gaan! Waar moet ik telefoneeren?

— Wacht even! Wij moeten eerst de plaats

vaststellen! riep Margot woest. Je bent wel erg gehaast, Raffles!

— Zulke zaken handel ik graag spoedig af, Madame! zeide Raffles schouderophalend.

— Kun je je vrienden op dit oogenblik met de telefoon bereiken?

— O ja, gemakkelijk! Zij zullen wel wat ongerust zijn over mijn wegblijven!

— Zijn zij reeds in Londen?

— Daarvan ben ik zeker — en de afspraak was dat zij het fameuze kistje aanstonds naar mijn huis zouden brengen, waar het dus nu moet zijn.

— Kan het binnen een uur overgebracht zijn naar het huis van Mozes? vroeg de Lama.

— Neen, dat is onmogelijk! antwoordde Raffles dadelijk.

— Waarom niet liever regelrecht naar je eigen schuilplaats? riep de vrouw met een schellen lach. Als je hen hier brengt, zullen ze dadelijk alles verklappen en ze zullen hem vinden!

— Is U dan niet bang, madame, dat ik zelf alles verklap, nadat ik weer vrij zal zijn? vroeg Raffles langzaam en de vrouw strak aanziende.

Deze beet zich op de lippen, en antwoordde kortaf:

— Jij zult wel wijzer zijn! We zullen je nu wel weten terug te vinden, als we je noodig hebben — voor het een of ander. Maar kies een andere plaats, Lama, want dit huis is te gevaarlijk. Neem bijvoorbeeld het kroegje van Fatty, bij de dokken! Kan het kistje daar over een uur zijn, Raffles?

— Dat is nog veel minder mogelijk! antwoordde Raffles hoofdschuddend. Het huis waar het kistje is ligt zelfs buiten Londen. Drie uren moet ik minstens hebben.

— Maar dan is het al bijna dag!

— Het spijt mij — maar anders gaat het niet!

— Daarbij blijft het dan, zeide de Lama met zijn scherpe stem bevelend. Om half vier in den morgen moet het kistje in het kleine café van Fatty zijn, in de Havenstraat bij de dokken. Ken je dat huis?

— Zeer goed! antwoordde Raffles glimlachend. Mijn vriend Tom Spike weet dat zoo niet, maar ik ben er meermalen geweest. Ik wist alleen maar niet dat hij de gelukkige eigenaar er van was. Er hangt immers een verguld anker uit?

— Zoo is het! antwoordde de Lama. En nu nog een laatste waarschuwing, Raffles, voor je gaat telefoneeren! Geen grapjes, geen pogingen

om je vrienden van je verblijf in kennis te stellen, want ik zal mijn mannen opdracht geven, die naast je komen staan, om je onmiddellijk overhoop te schieten bij het minste blijk van verraad.

— Laten wij zeggen, tegenover mij! stelde Raffles voor. Denkelijk laten jullie mij telefoneeren bij onzen vriend Mozes, in zijn winkeltje en hij heeft een automatisch toestel! Ik vind het billijk dat jullie niet zien, welk nummer ik samenstel!

— Goed, dan zullen zij tegenover je gaan staan — op vijf passen afstand. Maar zij zullen niet alleen in den winkel zijn! want we zullen een hand van je moeten vrij maken, en dat is bij een man als jij bent gevaarlijk! Allen zullen dus meegaan, en daar zal je verder ook bewaakt worden, totdat ik om half vier tijding heb, dat het kistje inderdaad door je vrienden is gebracht.

— En wat zult gij dan doen als ik vragen mag?

— Dan zal ik onmiddellijk hierheen telefoneeren, dat de mannen je vrijuit moeten laten gaan! Fatty zal het kistje in ontvangst nemen, want die weet hoe hij mij bericht moet geven!

— Dan is alles geregeld, geloof ik! zeide Raffles, en als jullie je woord houdt, kom ik er nog vrij genadig af!

De Lama had iets op een stukje papier geschreven en gaf het de vrouw met de woorden:

— Dit is de boodschap die hij moet zeggen — woordelijk!

— Maar ik heb een voorwaarde! Ik zal mij aan dien tekst houden, maar ik zal het wachtwoord vooraf moeten laten gaan anders doen mijn vrienden stellig niets, en dat kan mij den kop kosten! zeide Raffles.

— Is het slechts een woord?

— Een enkel!

— Toegestaan! En nu vlug wat, want er is al veel tijd verloren gegaan. Jij gaat naar je kroeg, Fatty!

De mannen namen Raffles in hun midden en voerden hem langs denzelfden weg weer terug. Toch hoorde hij nog hoe in de torenkamer een geluid klonk alsof een luik zich opende. De Lama aanvaardde zeker den terugweg!

De geheele troep kwam in het stikdonkere winkeltje, waar nu de elektrische lamp boven de toonbank werd aangestoken. Met groote voorzorgen maakte men de rechterhand van Raffles los. Hij bewoog zijn vingers een paar malen om den bloedsomloop te herstellen, en wachtte rustig tot twee mannen met de revolver in de vuist recht tegenover hem hadden plaats genomen, maar zoo, dat zij het cijferbord niet konden zien.

Daarop stelde hij het nummer samen, legde het papiertje voor zich neer, greep den hoorn van den haak, en zei met zijn heldere rustige stem:

— *Sforzetta!* Raffles spreekt met je. Ik ben in de macht van den Grooten Lama. Hij heeft mijn leven in zijn hand. Zorg dat uiterlijk om half vier van morgen het ijzeren kistje uit de „Tubantia“ gebracht is in het kroegje van Tom Spike, in de Havenstraat bij de dokken, waar het vergulde anker uithangt. Is het kistje er op dat uur niet, dan wordt ik op hetzelfde oogenblik gedood. Mijn leven hangt dus van jou af. Haast je.

Hij luisterde even, met een strak gelaat, en legde het toestel op den haak. Heel even vloog er een zonderlinge glimlach over zijn gelaat, maar dat was in het duister, want de mannen voor hem onderschepten het licht, en zoo kon niemand het zien.

Iemand, die Dubec-sigaretten rookte, was reeds half geïntroduceerd bij Lord Lister

HOOFDSTUK VI.

HET TELEFONISCH BEVEL.

Niet zoodra had Raffles de telefoon weer op de haak gelegd of de vrouw beval :

— Bindt nu zijn rechter hand ook weer. Laat Fatty het doen, die heeft er verstand van ! Maar dat is waar ook — hij is naar zijn kroeg gegaan ! Doe jij het dan, Jim, en doe het goed. Als de Lama werkelijk naar mij luisterde, zooals hij voorgeeft, dan had hij hem onmiddellijk in de torenput gesmeten — en niemand zou Raffles dan nog ooit levend hebben terug gezien, en zelfs dood niet, ha ha !

— Maar evenmin zou iemand het kistje te zien hebben gekregen ! zeide Raffles volmaakt bedaard.

— Voor mij is jouw dood niet te duur gekocht met al het goud dat er in de Tubantia kan zitten, al waren het tien millioen ! siste de vrouw, met oogen die van haat gloeiden.

— Dat is bijzonder vleiend voor mij. Ik ben nog nooit zoo hoog aangeslagen, en zeker niet door een vrouw ! zeide Raffles spot'end. Waaraan heb ik eigenlijk de bijzondere onderscheiding te danken, dat ge mij zoo buitensporig haat ?

— Mijn minnaar is door jouw hand gevallen, hond ! kreet de vrouw, trillend van woede.

— Toch waar ? Ook een bandiet natuurlijk ?

— Pas op ! Bespot mij niet, en praat niet oneerbiedig van mijn dooden vriend, of ik vergeet alles wat de Lama bevolen heeft, en steek je met mijn eigen dolk overhoop !

De vrouw was doodsbleek geworden, en had een vlijmscherpe dolk bliksemsnel te voorschijn getrokken uit de scheede, die even boven de knie aan haar been bevestigd was.

Maar Ruben, die Raffles juist weer gebonden had, zeide lakoniek :

— Ik zou me niet zoo dik maken, als ik jou was, Margot ! Je hebt op het oogenblik een wit voetje bij den Lama, maar neem je voor hem in acht, als je zijn bevelen durft dwarsboomen. Dat zal hij nooit dulden, zelfs van jou niet.

De vrouw zeide iets onverstaanbaars, en borg den dolk weer weg. Een man was zich gaan overtuigen, dat men het licht van de straat

af niet kon zien, en daarop begon de eentonige wake.

Raffles moest op een stoel plaats nemen, die voor de toonbank was neergezet, en telkens liep er een man om hem heen, teneinde zich te overtuigen dat de touwen nog op hun plaats zaten.

Niet allen echter bleven voortdurend in het vertrek. Soms ging een hunner weg, om een kwartier, een half uur later terug te keeren, een enkele maal naar de straat, een andere keer naar een ander vertrek in het oude huis, want er was nog een derde deur in het winkeltje, goed verborgen achter een stapel opgehangen jassen en mantels.

Maar er waren toch nooit minder dan vier menschen in de winkel aanwezig, en Margot verliet hem zelfs geen oogenblik, bevreesd als zij was voor een ontsnapping, die toch volmaakt onmogelijk scheen te zijn, want er stond altijd een man met zijn revolver in de hand naast de deur, die naar de straat voerde.

Raffles zelf trok zich van die bewaking al heel weinig aan, naar het scheen. Hij bleek er dan ook vast van overtuigd te zijn, dat zijn vrienden zijn leven zouden koopen, als was het voor nog zulk een hoog bedrag. Hij sliep namelijk rustig. Hij had zich een weinig achterover in den stoel laten glijden, en zijn hoofd rustte op de leuning. Hij had zijn oogen gesloten, en ademde regelmatig door den half geopenden mond.

Niet zonder bewondering keek Ruben op hem neer, en zeide, onwillekeurig zacht pratend :

— Je mag zeggen wat je wilt, maar je ziet niet veel meer zulke menschen ! Zenuwen van staal en volmaakt zonder vrees ! Dat hij nu kan slapen, in die onzekerheid !

— Werd hij maar nooit weer wakker ! siste de vrouw kwaadaardig.

— Jij bent bevooroordeeld, Margot ! zeide Jake Peanut schouderophalend. En toch weet ik zeker dat hij je vriend niet verraderlijk zal hebben vermoord, en dat het om zijn eigen leven ging. Overigens moet je het me niet kwalijk nemen — maar je hebt je nogal gauw

getroost, vind ik. Je zal wel iets meer dan een zuster voor den Lama zijn!

De oogen van de vrouw begonnen boosaardig te fonkelen, toen zij dreigend tot den stoutmoedigen spotter zei:

— Let op je woorden, Jake! Ik ben niet in een stemming om grapjes te verdragen! Maar jullie hebben geen bloed meer, naar het schijnt! Het is niet alleen de dood van mijn vriend dien ik Raffles verwijt! Dozijnen van ons heeft hij naar de gevangenis of zelfs naar de galeien gestuurd, zes of zeven hebben het hoofd door den strop moeten steken, en dat was *zijn* werk! Ik spreek nog niet eens van de tientallen mislukkingen van prachtige ondernemingen, die zijn schuld waren. De Lama is nog niet eens zoo lang onze chef — en een prachtige schuilplaats is hij al kwijt, die is onbruikbaar voor hem geworden! En als we er geen stokje voor steken, dan zal deze winkel van Mozes ook geen dienst meer kunnen doen!

Met oogen waarin wilde woede flakkerde, keek zij naar den rustig sluimerenden man, die den nacht scheen te gebruiken, waarvoor hij ook bedoeld was — om rust te genieten!

En langzamerhand zwegen allen. Het was warm in het bedompte winkeltje, en de stilte maakte slaperig. De minuten kropen voort. En alleen Margot scheen klaar wakker te blijven, en niet de minste behoefte te hebben aan slaap.

Zij was achter de toonbank gaan zitten, in den gemakkelijken stoel van Mozes, en kon zoo Raffles in het oog houden, tenminste dat deel dat van hem te zien kwam, van de plaats waar zij zat, zijn hoofd en zijn schouders.

Hij sliep nog altijd rustig, naar het scheen, regelmatig ging zijn borst op en neer bij het ademen.

Nu en dan wierp de vrouw een blik op haar polshorloge.

In een hoek spraken Ruben en Jake op fluisterenden toon met elkander over een „kraak“ die juist een paar dagen tevoren opzien had gebaard wegens zijn stoutmoedigheid en de zeer rijke opbrengst — 1 j de achtduizend pond, iets bijzonders in dezen tijd van gedschaarschte.

De overigen zaten half te dommelen, met uitzondering van den man bij de deur, die klaar wakker was, met zijn rug tegen de deurpost leunde, en Raffles in het oog hield.

Het werd half drie, het werd drie uur, en de mannen begonnen onrustig te worden, en hun slaap verliet hun.

Bijna allen hadden er op gerekend, dat de

Lama lang voor half vier zou getelefoneerd hebben, dat de vrienden van Raffles, om diens leven te redden, het kistje in het kroegje van Fatty hadden gebracht.

Een paar hunner waren er, die niet geloofden, dat het leven van Raffles daardoor gered zou worden. — maar daarover spraken zij liever niet. Het was een zaak van de vrouw, en misschien ook wel van den Lama.

Maar om kwart over drieën gebeurde er plotseling iets, dat ieders zenuwen tot het uiterste spande, en een paar mannen naar hun wapens deed grijpen.

In de morsige straat klonken regelmatige stappen — de maar al te goed bekende stappen van twee patrouilleerende politieagenten.

Allen zaten doodstil, toen de stappen naderden, en niemand dacht aan hetlicht, tot dat Margot woedend fluisterde:

— Jij daar bij den schakelaar — knip het licht uit, stommeling!

Maar het leek alsof het reeds te laat was. De regelmatige voetstappen hielden op. Onduidelijk hoorde men de stem van een man, die daar buiten iets zei tot zijn collega. Toen werd er aan de deur gerammeld, die echter van binnen was afgesloten. Het was nu stikdonker in den winkel, en allen hielden hun adem in, in de hoop, dat de agenten toch niets gemerkt zouden hebben, en wel zouden voorbij gaan.

En werkelijk scheen dat ook het geval te zijn, en de voetstappen begonnen weer te klinken, toen er met luid geraas ergens in den stikdonkeren winkel, een stoel omviel.

Margot was opgesprongen, en haar stem was bijna onkenbaar van woede en drift toen zij fluisterde:

— Vervloekt! Welke ezel doet dat? Zou Raffles het soms gewaagd hebben —

Zij voltooide den zin niet, maar in de dichte duisternis kwam zij overeind, en bukte zich, om den dolk uit de scheede te trekken, en het wapen, op den tast als het moest, in den nek te stooten van den gehaten vijand.

Maar in die bukkende houding voelde zij hoe de pols boven de hand, die het wapen reeds omvat hield, als door een ijzeren schroef omkneld werd.

Zij kon een kreet niet terughouden, en schreeuwde bijna stikkend van woede:

— Wie grijpt naar mijn pols? O, vervloekt! Jongens — hij is vrij!! Hij heeft zich los gemaakt! Licht! Maak dan toch licht, troep oude wijven, die jullie zijn!

Er klonk wat gestommel, er viel weer een

meubel om, en de deur van den winkel kraakte, en boven dat rumoer uit klonk een heldere, vroolijke stem in de duisternis :

— Zet er je schouder maar tegen, vriend ! Zij zal het niet lang uithouden !

De kapstok met de mantels en jassen er aan, viel met dof gerucht om. Het was duidelijk dat een paar van de bandieten het zekere voor het onzekere gekozen hadden, en den winkel door de derde deur, tastend in de duisternis hadden verlaten in de hoop, het huis langs een achteruitgang te kunnen verlaten.

Want het was maar al te duidelijk — het werd een fatale mislukking ! De politie stak er haar neus in, minstens twee van die bandieten vreesden haar nog altijd genoeg om het niet op een gevecht te laten aankomen !

Maar intusschen had een van de bandieten bij het zwakke licht van zijn zaklantaren den schakelaar van het licht gevonden en het volgende oogenblik kon men weer zien.

De toestand zag er voor de bandieten niet zeer rooskleurig uit. Raffles was vrij. En hoe hij er aan kwam begreep niemand, maar hij hield in de rechterhand een groote brownie, klaar tot schieten.

Er waren nog maar drie mannen, behalve Margot, die de dolk had moeten loslaten, waarop Raffles een voet geplaatst had.

De touwen hingen los langs de stoelleuning, stuk geschuurd aan een uitstekenden schroefkop.

De buitendeur kraakte in haar voegen. Het moest een sterk man zijn, die daar op straat zijn schouders gebruikte, want reeds bij de eerste de beste poging bezweek bijna de zwakke afsluiting, en bij de twee vloog de deur krakend open, met een vernield slot.

Een van de bandieten schoot onmiddellijk, maar hij gaf zich niet eens den tijd tot mikken en zelf op dien korten afstand miste hij het zware lichaam.

Tot een tweede schot kreeg hij geen gelegenheid, want de veel kleinere collega van den agent had zijn gewapende hand onder diens linkerarm doorgestoken, en hij bleek heel wat kalmer te schieten en rustiger te zijn, want zijn kogel velde den schutter die als een blok voorover viel, in de volle borst getroffen.

Alle overige bandieten gaven daarop het spel gewonnen. Zij gromden een paar heftige verwenschingen aan het adres van de vluchtelingen, die het hazenpad hadden gekozen, en langzaam gingen hun handen de hoogte in.

De vrouw stond bleek als een beeld roerloos in het midden van de kamer, en staarde Raffles met oogen die haar uit het hoofd dreigden te puilen.

— Het is dus waar dat je een verbond met Satan hebt gesloten ? kwam het sissend over haar droge lippen.

— Neen, dat niet ! antwoordde Raffles glimlachend. Ik mag niet roemen op zulke hooge connecties. Maar ik heb een verbond gesloten met iets wat veel meer waard is — mijn goede vrienden !

— Toch waar ? Nu, dan wordt het tijd dat die je komen helpen ! gilte de vrouw plotseling luid lachend. Agenten, jullie hebben ons ingepikt, en de duivel mag me halen als ik begrijp, hoe jullie het wisten, maar je hebt nog meer bereikt dan je wel dacht ! Wij zijn er bij — maar die dan ook ! Jullie zullen wel promotie maken denk ik — die man is John Raffles !

De grootste agent grijnslachte vriendelijk, en zeide, terwijl hij een dik touw te voorschijn haalde :

— Dat was me bekend, mooie dame ! Hij heeft ons een half uur geleden getelefoneerd !

— Ja, dat was het wachtwoord, dat jullie me hebt laten zeggen ! zeide Raffles zeer bedaard. En dit zijn de goede vrienden, waarop ik doelde. Ik denk niet dat zij een haar op mijn hoofd zullen krenken !

De hartsvriendin van den „Grooten Lama“ kon ongetwijfeld heel wat verdragen, en ze was zeker niet zwak van karakter. Maar dit was zelfs voor haar teveel. Zij wankelde even waar zij stond, en voor haar iemand had kunnen opvangen, was zij neergestort, in een diepe bewusteloosheid.

Raffles, Henderson en Brand verloren geen tijd, maar bonden de twee weerlooze bandieten stevig, keken even naar den zwaargewonde man, belden de dichtstbijzijnde politiepost op, en verlieten haastig den winkel van Mozes, dat bijna het graf van Raffles was geworden.

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken“: is een uitspraak van Lord Lister.

HOOFDSTUK VII.

DE STRIJD ONDER WATER.

Een auto stond gereed, op veiligen afstand, en daarin stapte Raffles, glimlachend luisterend naar het geraas van een krachtigen motor op eenigen afstand.

— Dat is de auto van de politie — zeker een wagen van het Vliegend Escader, zeide hij, en met een zucht van welbehagen drukte hij zich in de kussens, en liet zijn hand even in die van Brand rusten, die ze gegrepen en gedrukt had. Het is goed dat je het woord zoo voortreffelijk begrepen hebt, Brand!

— Wel, het viel niet mis te verstaan. Sforzetta is immers het woord voor, Kom mij onmiddellijk ter hulp!” En we wisten immers waar je ze moest bevinden! Het sloot in dat wij juist niet moesten doen wat je ons opgaf. Maar wij schijnen toch maar juist bijtijds te zijn gekomen!

— Het begon er inderdaad leelijk uit te zien! Gelukkig hadden zij mij een verkeerden stoel gegeven, van hun standpunt beschouwd tenminste! Het was een zoogenaamde Weener Stoel, van gebogen hout, dat met schroeven in elkander wordt gezet, en een daarvan stak een weinig naar buiten. Het was niet veel, maar het was voor mij voldoende! Henderson rijdt vooral niet al te zeer uit de buurt weg.

— Wat is dat? Wij gaan nu toch zeker onmiddellijk naar huis? zeide Brand ontdaan.

— Geen sprake van! Eerst moet ik zien of ik den Lama niet kan vangen! Ik weet nu den uitweg, dien hij kiest — en zoo kan ik misschien zijn verblijf vinden!

— Maar dat is gekkenwerk! Het huis van Mozes wordt nu natuurlijk onderzocht, en nadat het doorzocht is, zal het bewaakt worden!

— Er valt niet veel te doorzoeken, Brand! Geloof je soms dat de agenten de goed verborgen knoppen in de toonbank zullen ontdekken? Daar is geen sprake van! En wat valt er te bewaken? Je denkt toch zeker geen oogenblik, dat die gebonden bandieten de waarheid zullen zeggen? Dan zouden zij wel zeer groote ezels moeten zijn! Het is zelfs de vraag of de politie hen wel zal meenemen, tenzij zij goede bekenden van haar zijn! En wat dat betreft is het maar gelukkig dat er een gewonde bij is, want dat maakt de zaak verdacht genoeg, om hen allemaal in te rekenen! Ik ben benieuwd wat voor uitvluchten zij zullen verzinnen! Hoe het ook zij, ik ben er van overtuigd dat over een half uur de lucht weer zuiver is.

Brand slaakte een zucht, vouwde de handen en sloeg de oogen ten hemel. Toen zeide hij hoofdschuddend:

— Onverbeterlijk! Het eene gevaar is nauwelijks geweken, of je stort je al weer in het andere.

— Brand, begrijp toch dat ik dit volstrekt moet weten! Ten tweede male is de Lama door mij bedrogen en gefopt. Ik heb mij dien man tot een doodsvijand gemaakt. En ik zou niet alles in het werk stellen, om te doorgronden wie hij eigenlijk is? Dan zou ik zeer onverstandig zijn, en mijn eigen leven al te laag aanslaan! En er is werkelijk geen gevaar bij, zooals je zelf ziet.

De auto had een grooten boog beschreven, langs tal van stille straten, en Henderson zat nog altijd in zijn uniform van agent achter het stuurwiel.

Nu en dan wierp Raffles een blik op zijn hor-

loge. Na een half uur ongeveer zeide hij :

— Nu is het tijd ! Henderson, zoo voegde hij er door de spreekbuis aan toe, rijdt weer naar de straat waar mijnheer Brand je zoo knap-handig geleid heeft. Maar kijk goed uit, en sla dadelijk een zijstraat in, als er soms een politiepost voor het huis van Mozes mocht staan.

Maar er stond niets van dien aard, zooals Raffles ook wel verwacht had, en hij en Brand stapten uit de auto, die op een veiligen afstand zou blijven wachten, maar Henderson had bevel gekregen, onmiddellijk weg te rijden, zoodra een agent naderde.

Het bleek dat de deur met een sterk ijzerdraad zoo goed als het ging weer gesloten en ook verzegeld was. Het duurde echter slechts kort voor Raffles aan de achterzijde van het huis een klein schuttingdeurtje had gevonden, dat waarschijnlijk ook gebruikt was door de twee bandieten die het hazenpad hadden gekozen. Hij kon zonder eenige moeite openen, en de twee mannen slopen binnen, staken een smerig binnenplaatsje over, vonden een tweede deur die half open stond, en bereikten langs een donkere gang den winkel weer.

Alles was hier volmaakt donker en ook volmaakt stil. En Raffles vond op den tast de beide knoppen die het vloerluik en de ijzeren schuif openen, en stelde ze in werking.

Hij maakte pas licht toen zij beneden aan de trap waren, en hij vond de schuif weer geopend. Het stuk ijzer waarmee hij het gestut had lag er nog naast. Opnieuw plaatste hij dit zóó, dat de schuif niet kon terugvallen, nadat zij den drempel waren overgegaan, en toen liepen de beide vrienden bij het licht van de zaklampen haastig de lange gang af en bereikten de deur van de torenkamer.

Raffles liet een gebrom van ongeduld hooren — de deur was gesloten. Blijkbaar had de Groote Lama, nadat zijn helpers met den gevangenen het vertrek hadden verlaten, de deur gegrendeld of met den sleutel gesloten, alvorens zelf heen te gaan.

Hij verloor echter geen tijd, maar nam onmiddellijk de deur onder handen, met behulp van de instrumenten, die hij dadelijk na zijn bevrijding weer bij zich had gestoken, maar nadat hij zich had overtuigd dat het ijzerwerk niet onder stroom stond, door er een kleinen zak-voltmeter bij te houden,

De grendel en het slot waren zeer stevig, en het duurde bijna een half uur voor de deur zich eindelijk de minste bekende, en haar pogingen tot verzet opgaf.

De twee mannen konden binnen treden. Raffles zocht onmiddellijk het vloerluik, waardoor de Lama moest zijn vertrokken, en, toen hij het gevonden had, naar een middel om het in beweging te brengen. Het moest hier ergens in het vertrek zijn, dat kon niet anders, en het was waarschijnlijk alleen aan den lendeaanvoerder bekend.

Na vrij lang zoeken vond hij tenslotte een steen die een weinig scheen uit te steken, en toen hij daarop drukte ging inderdaad het luik met een zacht gerucht open. Het bleek het bovendeel te zijn van een soort van lift, en het zou onmogelijk geweest zijn, dit moderne toestel aan te brengen, indien deze toren niet buiten gebruik ware gesteld, en dicht gemetseld.

Bijtijds waren Raffles en Brand op het langzaam zakkende luik gesprongen, en zij daalden omstreeks twee meter, totdat de lift met een zwakken schok stil hield. Niet zoodra waren zij er af gestapt, of het luik rees weer, en de opening in den vloer werd boven hun hoofd afgesloten.

Zij zagen een soort tunnel voor zich, stevig gemetseld, en blijkbaar van jongen datum. Deze gang was ongeveer tien meter lang, en liep tamelijk steil omhoog. Aan het einde was zij afgesloten door een stevige deur — maar die was weer zeer oud, naar het scheen. Zij was gesloten, maar dit slot kon Raffles binnen weinige minuten openen met een looper. De deur ging open en Raffles weerhield met moeite een kreet van verbazing en teleurstelling.

Hij had gezicht op een groote oppervlakte water, donker en bijna onheilspellend. Het was de Theems ! En het deurtje bevond zich naast de machtige Towerbrug, een paar voeten slechts boven het water — en zoodanig verborgen in de schaduw van het geweldige gevaarte, dat het aanleggen van sloep of vlet hier volkomen onopgemerkt moest blijven.

— Nu kunnen wij gaan slapen ! zeide Raffles kortaf. Ik ben dwaas geweest — ik meende ergens onder zijn huis te land te komen ! maar hij is veel slimmer dan ik dacht ! Slapen dus, Brand — en morgen naar de „Tubantia” !

Wij zullen het kistje openen en eens zien wat de inhoud zegt betreffende de juiste plek, waar het goud zich in het groote schip bevindt !

Twee dagen later, omtrent zeven uur in den morgen, liet Raffles zich zakken langs het stalen laddertje, dat van de schutkamer in den achterstevan van de „Bruinvisch” afdaalde tot bijna op den zeebodem.

Hij was gewapend met een scherpen bijl, een koevoet en een soort van kapmes, en had voor een paar uren lucht in het reservoir, dat met stevige riemen op zijn rug was vastgegespt.

Er was geen schip in den omtrek te zien geweest, toen hij met de duikboot onderdook, en hij wilde trachten, van deze gunstige gelegenheid gebruik te maken. Langzaam schreed hij voort over den vlakken bodem, want de zware schoenen zakten telkens weg in den weeken zandgrond.

Voor hem doemde het wrak op. Zoodra hij er was ontstak Raffles de krachtige lamp, die hij bij zich droeg, en die volkomen waterdicht was. De batterij was er ingebouwd, en hij wist dat hij nu voor een paar uren voldoende sterk licht zou hebben.

Met groote behoedzaamheid zette hij zijn weg voort. Het document in het ijzeren kistje had duidelijk de plek aangegeven, waar de kisten met het goud verborgen waren. Een vergissing was nu buitengesloten. Hij wilde zich nu overtuigen van de juiste ligging, en als hij de plek kon naderen, dan zou hij naderhand terugkeeren met sterke hijschakels, die hij om de kisten zou slaan, en die zouden dan gemakkelijk zijn op te trekken.

Hij zocht naar een plek om in het wrak door te dringen, dat, zooals gezegd, op één zijde lag, en vond tenslotte een luik, dat meegaf onder den druk van zijn vuist. Hij begon met de hengsels daarvan te verwijderen, hetgeen niet zoo gemakkelijk ging, en waarbij hij gebruik maakte van het stalen laddertje van omstreeks twee meter lengte, voorzien van scherpe weerhaken, en dat tot de uitrusting van de „Bruinvisch“ behoorde. Hierop staande, sloeg Raffles de pennen uit de grendels, en trok het luik los. Hij meende dat het wel zou zinken, door het ijzerwerk, maar het hout gaf het nog juist genoeg drijfkracht, en langzaam zag hij het naar boven wentelen, en uit het lichtbereik van de lamp verdwijnen. Haastig ging hij door het luik naar binnen, voortkruipend over een ladder, die oorspronkelijk loodrecht naar den bodem van een ruim had gevoerd, maar nu natuurlijk horizontaal lag. Hij vond aan het einde daarvan een deur, die gemakkelijk open ging, en nu begon het moeilijkste werk. Hij moest oppassen dat hij het kostbare reservoir nergens tegen stootte, en dat het glas van zijn lamp niet brak. Zijn bewegingen moesten dus langzaam zijn. Toch vorderde hij, nu eens langs een ladder, dan weer zich opwerkend langs de wanden van een gang, die van ligging veranderd was door het

overhellen van het schip, totdat hij eindelijk een vrij ruim vertrek bereikte, waarvan de meubel alleen door elkaar lagen, de meesten gebroken.

Een tijdje bleef hij onbeweeglijk toezien. Langzaam bewoog zijn hoofd in den helm. Hier hadden zich de zware kisten moeten bevinden met hun kostbaren inhoud — en er was niets! Toch stond het nummer van het vertrek, dat buiten op de deur nog zichtbaar was, in het document vermeld, dat hij in het ijzeren kistje had aangetroffen, en dat door den kapitein eigenhandig onderteekend was! Was iemand hem voor geweest? Kon het zijn dat in een enkelen dag de „Reclaimer“ door louter toeval deze afgelegen plek in het schip ontdekt had, en al het goud had kunnen weghalen? Het leek hem onmogelijk — en toch moest hij zwichten voor de feiten — het goud was verdwenen!

Hij sloeg nog eens op de wanden met zijn houweel, maar hij sloeg slechts op plaatijzer, bijna een duim dik. Eindelijk gaf hij zijn pogingen op, en aanvaardde zoo snel mogelijk den terugtocht, want hij bemerkte dat de voorraad lucht niet heel lang mee zou kunnen duren.

Langs dezelfde trappen, smalle gangen en ladders hervond hij moeizaam den weg naar het luik, dat hij zelf geopend had. Hij klom het stalen laddertje af, en juist had hij den voet op den onderste sport gezet, toen hij een hevigen schok op zijn rug voelde, en tegelijkertijd drong het water in zijn helm door, langzaam maar onverbiddelijk — er moest iets gebroken zijn!

Hij wendde zich om en trok met een snelle beweging het zware kapmes uit de schade. Vlak tegenover hem stond een duiker, met een opgeheven houweel in beide handen, die zeker den eersten slag had toegebracht, en thans zijn vreeselijk werk wilde beëindigen.

Raffles kon den slag nog op het laatste oogenblik afwenden, en hieuw met kracht naar dezen vijand, die daar zoo ploseling voor hem was komen opdagen.

Hij meende het gelaat van den man achter de groote, ronde huid van den koperen helm te herkennen ook — het was Jake Peanut, een van de twee mannen die bijtijds door het derde winkeldeurtje ontvlucht waren! In het licht van Raffles lamp straalden zijn oogen moordzucht uit.

Toen hij zag dat zijn slag werd afgeweerd, en het houweel hem te moeilijk te hanteeren voorkwam, wierp de bandiet dit wapen weg, en trok eveneens een breed mes uit zijn gordel.

Het volgende oogenblik waren de beide mannen in een verschrikkelijkste worsteling op leven en dood geraakt, die nauwelijks een paar seconden kon duren, maar die wel eindeloos bleek op dat oogenblik.

En Raffles wist dat de bandiet het lucht-reservoir met den eersten slag had vernield, en door de opening, door de verbindingsbuis drong het water naar binnen, en begon den helm te vullen.

Tot overmaat van ramp was aanstonds de lamp verbrijzeld door de heftige bewegingen van de beide mannen die om hun leven vochten.

In het wilde weg, een arm van zijn tegenstander vasthoudend, stak Raffles uit alle macht zijn mes in de richting van zijn vijand, en het leek hem alsof hij iets trof. De greep van den ander verzwakte aanstonds, en het mes gleed af over den helm van Raffles.

Deze hief een voet op, en duwde zoo uit alle macht, half snikkend, zijn aanvaller van zich af.

Hij liet het mes los en schroefde zoo vlug hij kon, met moeite ademend de vleugelmoeren los, die den helm vasthielden en rukte dien van het hoofd.

Het zware, koperen ding viel voor zijn voeten, en hij zette zich af van den grond — en toen overviel hem voor het eerst misschien van zijn leven ware doodsangst. De zware looden zolen hielden hem gekluisterd aan den bodem.

Zijn adem inhoudend, en terwijl zijn aderen klopten, terwijl zijn oogen gloeiende raderen zagen, gloeiende strepen en opschietende, lichtende pijlen, bukte hij zich, en verwonde zijn vingers bij het losrukken van de veters, die de schoenen met de looden zoelen aan zijn voeten vastbonden.

En terwijl zijn hoofd bijna barstte, vond hij nog juist de kracht, zich weg te trappen van dien verraderlijken bodem.

Zijn armen sloegen bijna werktuigelijk het water weg, en toen hij aan de oppervlakte kwam opende hij wijd den mond, en zoog steunend en hijgend de levenbrengende lucht in.

Na drie teugen echter moest hij al weer onderduiken — er werd op hem geschoten door de opvarenden van een grijze motorboot, die op nauwelijks een vadem afstand bovenhet wrak dreef!

Maar Raffles had lucht in zijn longen, heerlijke, heilbrengende lucht, en hij was niet meer bevreesd!

Hij neemt een tiental slagen onder water, kwam even boven om te ademen, maar moest

onmiddellijk weer onderduiken, want het schieten duurde voort, en niet met revolvers, maar met voortreffelijke karabijnen!

Raffles zwom onder water voort in de richting waar hij de duikboot vermoedde, en nu zeker wel twintig slagen, voor hij zijn hoofd weer boven water stak, om zijn longen met lucht te vullen.

En ditmaal werd er niet geschoten.

Een geheel ander gerucht drong in zijn ooren — het gerucht van versplinterend hout, en een luid, woest gegil, dat ver over de zee weerklonk.

Hij wendde het hoofd om, en zag hoe de grijze motorboot als het ware balanceerde op den stalen rug van de bruinvisch, die juist onder haar was boven gekomen, en hoe zij vervolgens in tweeën brak, en in het water terugplonsde.

Dadelijk werd het luik van de duikboot geopend, en Henderson stak zijn grimmig hoofd naar buiten, en keek naar de zes kerels die in het water rondspartelden, en naar een vrouw die zich had vastgeklampt aan een stuk rond-drijvend wrakhout, en die erbarmelijk om hulp gilte.

Vier van de mannen bleken te kunnen zwemen, een vijfde zonk als een steen, waarschijnlijk reeds door den schrik verlamd, en de zesde hield zich vast aan een reddingboot, die met de kiel naar boven ronddreef.

Raffles zwom met krachtige slagen op de duikboot toe, verwelkomd door een luiden lach van Henderson, en trok in het voorbijgaan de vrouw met zich mede, die gilte van ontzetting en doodsangst. Het was Liza, de vriendin van den Lama!

Op dat oogenblik schreeuwde Henderson: — De „Reclaimer”!

Inderdaad kwam daar full speed het bergingsvaartuig aanzetten! Binnen vijf minuten zou het op den plek van den strijd zijn aangekomen!

— Dan zullen zich hier onze wegen moeten scheiden, madame! zeide Raffles koeltjes.

— Wil je mij in het water gooien? Wil je mij vermoorden? jammerde de vrouw wanhopig. Genade, Raffles, genade!

Raffles keek haar vol minachting aan en zei:

— Het is niet mijn gewoonte om vrouwen af te maken, ook al zouden zij niet beter hebben verdiend!

Hij liet zich weer in het water glijden, zwom naar de reddingsboot, keerde ze weer om, en hielp de bandieten er zwiingend inklimmen. Met de riemen die onder de banken waren blijven vasthaken, kon deze de boot naar de

„Bruinvisch” roeien, en de vrouw stapte met gebogen hoofd in het kleine schuitje.

Onmiddellijk daalde Raffles in het binnenste van de duikboot af, sloot het luik, en verdween met zijn kostbaar schip onder water, juist toen de „Reclaimer” de rondzwemmende bandieten en de andere slachtoffers van die verdachte

ramp oppikte.

Van den duiker vernam men pas veel later, toen men hem vond, jammerlijk verdronken.

De toevoerbuis van de lucht was voor de helft doorgesneden — waarschijnlijk door het zware mes, dat men half onder het rand begraven vond.

De volgende aflevering bevat :

Het raadsel van den grooten Lama

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

"OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD" is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzameld werk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag **gratis** toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885